

A kapitány Péter Szigfrid — Badacsonyi csúnya csínyek

(Írásunk a 4. oldalon)

Élettechnika

Érdeklenség persze van, hogy úgymond, eddig se szólhattunk bele, ezután se tehetjük. Teljes gőzzel működnek a hivatalos cinizmus ködfejlésztői is: ne politizáljunk, dolgozzunk — értsd: ne politizáljatok, dolgozzatok! — mintha eddig is nem ezt tettük volna, mintha nem ezért jutott volna csődbe a haza.

Hanem bizony *érdeklenség*, ami az ilyesmit kimondani engedi! Ez az érdeklenség áthatja az egész magyar gondolkodást, hogy mennyire, az egész statisztikailag is mérhetővé vált a mostani pótválasztásokon.

Vajon miért nem mentek el a szavazók, pontosabban kik nem mentek el? Kikből áll az ún. *hallgató többség*?

Kik ma a reakciók?

Bizonyára azok a virtigli óbolsevikok, akik a Kelet- és a Nyugat-Németország közti különbséget az NDK javára látják, akiknek a két Korea közül Észak szebb, akik Románia és a Magyarország között Ceausescu kondukátor birodalma javára döntenek. Akadt ilyen a mostani magyar VIT-küldöttségben is — a Jóisten cserélje Trabantra a Volkswagenjét —, de ezek nem lehetnek sokan. Remélhetően azok se, akiknek sok vér tapad a kezükhöz, akik sok ezer év börtönt osztottak és osztottak ki ártatlanoknak. Valamivel többen lehetnek, akik harminc-, ötven- hetvenezer forint nyugdíjat kapnak, svájci bankszámlájuk van, egész vállalatokat téveszket, színházakat kezeltek a saját hitbizományuként. Ők tényleg, lehet, sőt biztos nem értek rá elmenni választani. Ugyanis minden pillanatot leköti, hogy *politikai pozíciójukat az Atalaktási Törvény* kiskapuin keresztül átalakítsák *tulajdonosivá*. Miközben tagtársaik a Pátról, marxizmusról, vagy a csacsibbja a KISZ-ről nosztalgizálják keserű, vagy akár őszinte könnyeket hullajtva, ők mostani hernyőségükből a nemzeti burzsoázia pillangóiként fognak előcsapodázkodni.

A reformkommunisták valószínűleg szavaztak. Ők nem is tartják magukat reakciónak, hisz meg akarják reformálni az MSZMP-t és Bezerédj, Kölcsey, Wesselényi, Széchenyi et-hosztát vélik élni. Vélik, mert ott még nem tartanak, ahol kisajátítani szándékoztak elődeik: saját magukat reformálnák meg. Saját kiváltságokról, előjogokról, vagyoni, politikai érdekeikről mondanak le.

És a maradvék? Akik ellenzékiekként se munkáltak eddig? Akik legfőleg magukban mosolyogtak valahol egy vitaközterem mélyén, ha előrébb, a színpad tájkán fehéren-feketén kiderült, hogy nincs olyan morál és nincs olyan logika, melyben az Egypárt eszméje, vagy tettei védhetőek volnának.

Nos, ki kell mondani, hogy a többség reakció. Nem gonoszságból, nem butaságból, de megfontoltan. Okosan. Látja, hogy csod van a politikában, a gazdaságban, a saját életében: szülei feszültségben él, gyermeke — ha van egyáltalán — másfelé csatangol, házastársa — hanyadik is? — olyan, amilyen, ő maga a szerzés és a kapaszkodás szűk körében kapar, üdvörről nem tud, gondolatai egy eszeten élettechnika zűrzavarában próbálnak eligazodni.

Élettechnika. A kulcsszó. Az egész nemzet egy különleges, sem az Északi Félteke piacgazdaságaihoz nem csatlakoztatható, sem az üdvösség útjára nem vezető élettechnikára kényszerült el az elmúlt negyven esztendőben, de különösen a Kádár-korszakban. A svihákságra. Szerényen ügyességnek, esetleg ügyeskedésnek szokás nevezni.

Tegyük föl, hogy valakinek kellene egy facsavar. Ha piacgazdaságban él az illető, akkor vesz a boltban. Az üdvösségre törekvő végig-gondolja, hogy valóban kell-e a mennyország-hoz az a facsavar. Miután oda facsavar még aranyból sem vihető, föltehetően lemond róla. A létező szocializmus gyermeke elmegy a boltba, ahol az eladó fátyolos tekintettel elnéz a feje fölött: facsavar nincsen. Se kettes, se százkettes. Az éles szemű magyar máris látja, hogy az eladónak rossz a kontaktlencsége: tehát világos, a facsavar csak viszonylagos hiánycikk. Innen már gyerekként. Valaki hoz majd Bécsből egy jó kontaktlencsét. Schillinget ad Z., ki-váltja az elfekvő nagymamáját ha, a nagymama álmát elintézi. Semmiség, csak egy behaj-tani tilos táblát kell kitétetni az utca elejére. A rendőrkapitány szívesen megteszi, ha a Dóza kap egy balszélsőt. És jön a balszélső, ha a hűgát fölveszik a tanárképzőbe, ami semmiség, ha az ember az egyetem dékánjának a könyvé-ről kritikát írat egy angol szakfolyóiratba. Ennek pedig semmi akadály, ha a kritikus néni-kéje férje vállalatának elengedik a nyolc-tízmillió forint környezetvédelmi bírságát. És elengedik, és van facsavar, és föl lehet sze-relni a karnist.

Valamennyien ebben a szocialista összeköt-tetésnek nevezett korrupcióban éltünk negyven esztendőn át. Vagy alkalmazkodtunk hozzá, vagy sem. A legjobban alkalmazkodók harsog-ják a leghangosabban: soha ilyen jól nem él-tünk. Valóban, ők nem is. Ők pontosan látják, hogy az ő képességeikkel és az ő képzettségük-kel legfőleg halmazmesterek és segéd munkások lehetnek volna, nemhogy főnökök. Ők aztán igazán sokat veszthetnének egy valószínűs re-form, egy valódi választás, egy igazi fordulat esetén.

A hallgató többség nem szerzett érdemtele-nül pozíciót, csupán élettechnikát tanult: ho-gyan kell itt, ma valamit elintézni. Ez az élet-technika az egyetlen kincse. Ugyanis az elmúlt negyven év azt súlyolta belé, hogy munkával, becsülettel, tudással nem viszi semmire. A cini-kus bérpolitika a — képzetlenekeket — fizette meg viszonylag a legjobban, az előléptetések-nél a szaktudás jó, ha harmadik lehetett a „poli-tikai megbízhatóság”-típusú élettechnika ele-mek mögött.

Mi lesz, ha ez a kincs elvész? Hogyan kell akkor facsavart venni? Hogyan kell bánni a fő-nökökkel?

A hallgató többség reakcióssága, vagy eny-hébb szóval: konzervativizmusa ebből áll. És itt van a gyökere a marxista államalakulatok válságának is. A kisebb-nagyobb és társadal-milag megengedett bűnökre épült élettechnika lassacskán szétrágt a termelést, a családot, a személyt. A reformnak voltaképpen az élet-technikát kellene megváltoztatnia. Amde ho-gyan? És mi lesz azokkal, akik nem tudnak új, vagyis régi, becsületes élettechnikát tanulni? És mi lesz a vállalatokkal, amelyeknek az élen nem véletlenül álltak gazdasági szakemberek helyett élettechnika-mesterek?

És milyen képviselőt válasszunk? Hazafit? MDF-est? Szocdemet? Kisgazdát? Keresz-ténydemokratát? Kommunistát? Vagy olyant, aki ki tudja ügyeskedni a buszmegálló?

Czakó Gábor

Baján másképpen emlékeznek (I.)

Bobek Károly gyilkos volt, nem forradalmár

„A golyó még itt van a combomban”

A Tanácsköztársaság tér 5-ös számú ház ablakából odalátni az egykori események színhe-lyére. A tér túlsó oldalán lévő járási Hivatal egyik részét fog-lalta el a városi járási rendőrfő-kapitányság. Dr. Bogács Géza már több, mint három évtizede nincs rendőri állományban, de akkor, huszonötévesen, főhad-nagyai vállalattal a város és a já-rás rendőrfőkapitánya volt.

Háza előtt, a kora reggeli napfényben fűrdő járdán állva szemlélődünk. Mutatja, hol állt a szovjet tank, Bobek Károlyék hol hatoltak be az épületbe, majd a véres események után

iniként tudtak a ma is bokros, áttekinthetetlen vasútkert felé elmenekülni.

— Amikor a bácskai Napló-ban megjelent egy rövid cikk arról, hogy bajai is van az 1956-os áldozatok között, so-kan emlékeztünk és tudtuk, ki volt Bobek Károly. Jómagam többféle fórumon is jeleztem, hogy vegyék le az áldozatok listájáról, de erről beszélni, úgy látszik, manapság népszerűtlen dolog, mert nem történt semmi. Amikor a temetés napján Mensáros együtt olvasta Bobek nevét az áldozatokkal, végképp nem tudtam, hol az igazság.

Hányan vannak még méltatlan-nok a tényleges áldozatok kö-zött? Mert Bobek esetéből annyi az igazság, hogy 1956 decemberében tényleg kivé-gezték — gyilkosságért, és több rendbeli gyilkossági kísér-letért.

*

A ház udvarra nyíló teraszán folytatjuk a beszélgetést. Ilyen-kor délelőtt az épület árnyéká-ban, kellemes hely, a délutáni napfénytől pedig magasra nőtt

folytatás a 3. oldalon

SZMBT—MSZMP megbeszélés

Munkareggeli glasznosztly mártással

Nyers Rezső, az MSZMP el-nőke és Grósz Károly, a párt fő-titkára kedden a Lenin-hegyi kormányzálláson munkareg-gelin látták vendégül a Szov-jet—Magyar Baráti Társaság vezetőit, köztük Georgij Szmironovot, az SZMBT elnö-két. A megbeszélés szűkebb körű eszmecserevel kezdődött. Az MSZMP elnöke utalt arra, hogy a két ország életében nyílt új szakasz lehetőséget teremt a két nép barátságának, együtt-működésének lendületesebb fejlesztésére, hiszen e téren még sok tartalékkal rendelke-zünk. Országaink jelenlegi poli-tikája mindenképpen a ma-gyar—szovjet barátság el-mélyítését eredményezheti. A szovjet politikai törekvések döntően rokonszenvet kelte-nek, a szovjetellenesség jelen-sége csak egy rendkívül szűk rétegre jellemző.

Magyarországon a szovjet politika nagy rokonszenvet és visszhangot kelt, de termé-szetesen sikerek kellene a Szovjetunióban és hazánkban is. Reméljük, hogy ez a siker meglesz — folytatta Nyers Rezső, majd utalt a gondolkodás-módban történt jelentős válto-zásokra, átalakulásokra a szo-cializmus, a demokrácia, a vi-lághelyzet értelmezése tekintetében. Rendkívül pozitív elemként értékelte azt, hogy ez a folyamat, az együttműködés kibontakoztatása szélesebb ér-telemben véve a szovjet—ma-

gyar barátság alapjain me-gyégbe.

Volt olyan szakasz, amikor csak felületes ismeretekkel ren-delkeztek Magyarországon a Szovjetunióról, a propaganda megragadt a felszínen — hang-súlyozta. Nyers Rezső szavai szerint a „glasznosztly” követ-keztében a Szovjetunió most kitarulkozik a magyar közvéle-mény előtt. Olvasunk sztráj-kokról, nemzetiségi ellentétek-ről is, de hát ez a valóság. A „peresztrojka” és a „glasz-nosztly” szívünk szerint való — mondotta. Az MSZMP elnöke kitért arra is — a magyar ta-pasztalatokra, a reform három szakaszára utalva —, hogy az átmeneti korok gondjaira nem jelenthet megoldást még az időleges visszarendeződés sem. Csak előre haladva lehet konszolidálni a társadalmat — jelentette ki.

Georgij Szmironov a találko-zón rövid ismertetést adott az SZMBT tevékenységéről, a magyar partnerekkel folytatott együttműködéséről. Kitért az emberi kapcsolatok, kapcsolatok jelentőségére e téren, az őszinte barátság megszilárdítá-sa tekintetében. Nem rejtette ugyanakkor véka alá, hogy egyes együttműködési formák elavultak, és kitért arra, hogy bizonyos dolgok tisztázásra szorulnak, nem egészen világo-sak a szovjet közvélemény sze-mében. Grósz Károly erre rea-gálva megjegyezte, hogy a

gyors változások, átalakulások, mozgások a magyar közvéle-ményt is hasonló próbatétel elé állítják. Nyers Rezső pedig hozzáfűzte, hogy magyar rész-ről különösen nagy jelentősé- get tulajdonítanak a világ felé kitarulkozó fiatal értelmiségi rétegnek, amellyel a magyar—szovjet barátság hagyományait is meg kell ismertetni. A párbe-széd során szó esett arról is, hogy a múlt egyes kérdéseit ugyancsak újra kell gondolni, mintegy „le kell győzni a múlt-t”.

A kötetlen eszmecsere ezt követően a fehér asztal mellett folytatódott, itt már a magyar tudósítók csak pár percig lehet-tek jelen: a munkareggeli ele-jén a legkülönbözőbb témákról esett szó, kezdve az időjárásról, egészen az aratásig, a termelés-kilátásokig. A munkareggelin Nyers Rezső és Grósz Károly felhívta az SZMBT vezetőinek figyelmét arra: az MSZMP tá-mogatja, hogy a baráti társasá-gok más pártok képviselőivel, vezetőivel is kapcsolatot te-remsenek, párbeszédet kezdjenek, s e téren is széles körben bontakoztassák ki tevékenység-üket. Az MSZMP vezetői visszautaltak a felszabadulást követő időkre is, amikor az ér-telmiség kiemelkedő képviselői irányították a baráti társasá-gokat, s hangsúlyozták, hogy e szempontból érdemes lenne megvizsgálni az akkori tapasztalatokat, esetleg visszatérni az akkori gyakorlatokhoz.

Nyulások nyúvasztása

Tisztelt Vezetőség!

A korábbiakban írásban, telefonon és több esetben személyes találkozásaink során Trincz László egyesületi elnökkel közöltem kifogásaimat.

1. Nem tartották be az újsághirdetésben közölteket.

a) Technológia biztosítása: elletöládákat nem adtak épp a hideg időszakban, a kapott blokkok nem megfelelőek.

b) Az állományt a szerződéskötéstől számított 10. hónapra szállították le, mégpedig nem tenyésztett állományt, hanem olyat, melyet 2 hónapig kellett etetnem, hogy szaporításra alkalmas legyen. Ebből az állományból a 3. napon ivarsebesen elpusztult egy bak. A továbbiak folyamán pedig 15 db anyától volt úgy, hogy elpusztult. A többi nagyrésze is gyenge szervezetű volt, és az is mind a mai napig. A 15-ből végül 9 pusztult el, melyről orvosi igazolást is adtam át önöknek.

c) Elmaradt a szaktanácsadás, pedig nekem kezdőnek jól jött volna. Ettől még eltekintek, mert ugye az ember vállalja a kockázatot, hiszen azért kezd olyanba is, amit még soha nem csinált.

d) A legkényesebb pont, amiről szintén elfeledkeztek a biztonságos nyúfelvásárlás. Kb. egy hónapja telefonálgatok önöknek, hogy képzeljék el, ebből a göthös állományból si-

került kicsikarnom kb. 30 db súlyhatárt-alsót elért jószágot. Mindezt tavaly október 20-áig, ami ugye „nagy eredmény”. Sőt 1989. július 14-én személyesen is fölkerestem Trincz Lászlót és kértem, hogy szíveskedjenek már elszállítani a nyulakat. Erre a válasz: Szombaton 15-én 11 órára biztos, hogy ott leszünk. Én várom Önöket 15 óráig, sehol senki.

Mivel az embernek más dolga is akad — 15-én éppen a szülőben, hát elmegy és végzi. Este hétkor visszaérkeznek arra a helyre, ahol a nyulakat tartja és az anyósa átad egy figyelemreméltó írást: „17.45-kor itt voltunk a nyilakért. Üzenetet nem hagyott, hogy a nyulakat elszállíthatjuk.”

Hát tudják mit, hagytam én már elég üzenetet, meg autóztam Szekszárdról saját költségen Kaposvárra, úgyhogy nekem ebből elég volt. Azaz mégsem, mert rettentő türelmes ember lévén, még július 17-én kétszer is felhívtam Önöket telefonon és Trinczével elcsevegve megkértem szállítsák el a nyulakat, mert nincs miből etetnem őket. Első válasz: telefon le. Második válasz: „adjon nekik zöldséget, én is azt etetem”. Nem tudom, hogy a többi szerződéssel is így megy-e a dolog? Bár a Szabad Föld-ben megdicsért decsi lakos, Havas Mihálytól sem sok jót hallottam az egyesületről, de ha így állnak hozzá, akkor nem csoda, hogy

nem úgy áll a nyúltenyésztés az országban, mint azt szeretnénk. Ehhez jön még az alacsony nyári felvásárlási ár és a drága táp. Ezek után kezdem megérteni azokat a — nem kezdő — tenyésztőket, akik feladják a küzdelmet. En szívesen csinálom, mert megszerettem, sőt azon is gondolkodtam, hogy a feleségem főállásban foglalkozna velem, de ezek után elmegy az ember kedve tőle. Leírom, hogy hogyan képzelem el a folytatást, és ha ebbe nem mennek bele, kénytelen vagyok más módon reagálni a dolgokra.

1. Egészséges, tenyésztett állománnyal lecserelni a nálam levőket.

2. Megfelelő technológia biztosítása és a réggel való kicserélése.

3. Biztonságos nyúfelvásárlás megszervezése.

4. 15 ezer forint — a fent leírtakból következő — kár megfizetése.

5. A nálam lévő súlyhatárt elért állomány 1989. július 23-ig történő felvásárlása.

6. Mint egyesületi tag, szeretnék olvasni valamit a jogaimról és a kötelességeimről is.

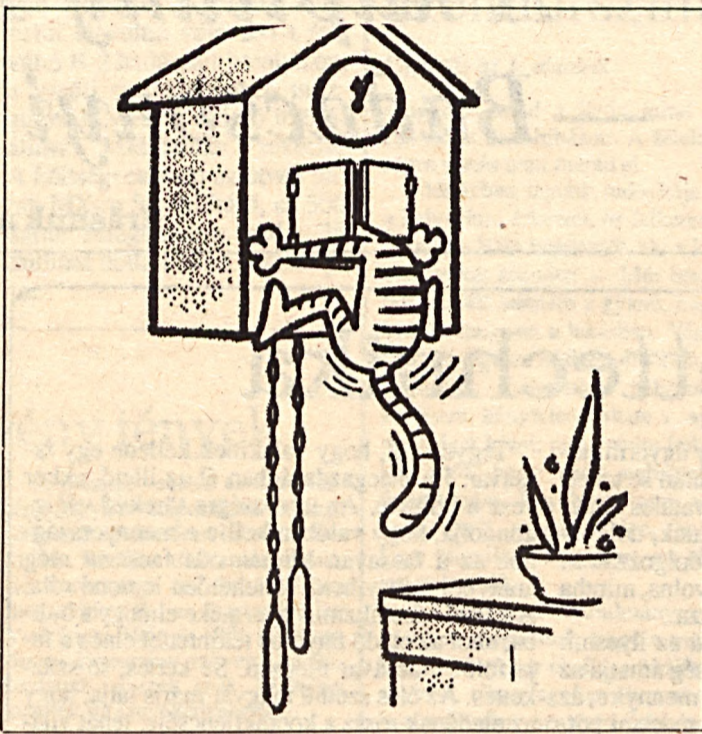
Gondolom, az egyesületnek megéri ez az egész, hiszen ezért vágott bele. A fentiek betartása pedig, azt hiszem, mindannyiunk érdeke, ha eredményesen akarunk gazdálkodni. Nem tudom, hogy az 1988.

január 9-én Kaposváron összejött pár száz leendő tenyésztő közül hány van, aki csak a saját anyagi előmenetelére gondolt, de bizonyára van közöttük néhány olyan is, közéjük sorolom magam is — aki arra is gondol, hogy ez valutát teremtő ágazat, még talán ha csak kismértékben is, de ez is tolja az ország kátyúba ragadt szekerét.

„Sok kicsi sokra megy” — mondják, remélem így lesz. Szíves válaszukat várva, maradok tisztelettel:

Szekszárd, 1989. július 17.

Berky László

Aki nem adózik, ne is egyék

Lassan kezdjük megszokni, hogy időnként — mint mostanában is — közeleg az adóelőleg befizetésének napja, és ez bizonyos kötelezettségekkel jár számunkra, akik ilyentájt bizalmasan csak „adóalanykának” szólítjuk magunkat a borotválkozótükör előtt. Megsaccoljuk hát és befizetjük. Persze tévedhetünk is, vagy lehetünk túlonátóvatosak, s fizethetünk többet is a kelleténél. De se baj: kiderül jövőre az elszámolásnál, s akkor majd visszaigényeljük...

De igényelhetjük-e „vissza” azt, amit be sem fizettünk? A kérdés látszólag butácska, de csak látszólag az.

Példa. Bizonyos összegek ugyebár levonhatók az adó-

alapról, vagy magából az adóból. Ezzel ismeri el Állam Bácsi, hogy derék állampolgárgyerekek voltunk, mert számra üdvös, a hosszú távú érdekeket támogató célokat megvalósítottunk. Alapítványokat tettünk, adakoztunk, takarékoskodtunk, megvontuk a szánktól a falatot, hogy „majd” legyen jobb és ne „most” nekünk. Állam Bácsi ezt úgy hálálja meg, hogy kevesebbet költ kulturális beruházásokra és okosan forogtatja számára átadott pénzülnket. De ne legyünk igazságtalankok, nem csak így. Úgy is, hogy a forgalomból kivont pénzünk egy részét — adó-visszatérítés címén — ha igényeljük, visszaadja nekünk. Így van ez akkor is, ha valaki — ivadékaik jövőjéről való gondoskodás címén — ifjúsági takarékbetétet nyit. Az erre befizetett összeg 20 százaléka szintén visszaigényelhető. Így a rendelet szelleme. De: csak a módosabbak igényelhetik vissza — így a betűje. Egy alacsony jövedelmű — olyan alacsony, hogy nem is adózó — háromgyermekes család ugyanis hiába takarít meg a fenti címen háromszáz forintot havonta, év végén — elnézést — egy kanyi vasat sem lát viszont romlköny forintjaiból. Mind a húsz százalékot viszont látja azonban az a — nyilván tehetősebb — háromgyermekes, aki ugyanennyit gondoskodik a jövőjére, és adózik.

Aki nem dolgozik, ne is egyék — tartja a népi bölcsesség. A Medgyessy-Békesy érában sajnos kicsit meg kell ezt toldanunk: aki nem adózik, az se...

Lékö Sándor

Thatcher, ha csűr-csavar

Margaret Thatcher az utolsó pillanat után is tudott meglepetést okozni azoknak, akiknek napok óta egészen biztos tippjeik voltak az angol kormány átalakításával kapcsolatban. Késő este derült ki, hogy Sir Geoffrey Howe-t a Vaslady előléptette: miniszterelnök-helyettes lett, és az alsóház elnöke. De az igazi meglepetés az új külügyminiszter személye: a 46 éves John Major a pénzügyminisztérium eddigi főtit-

kárát magát is meglepetésként érte az ajánlat. Az új angol kormány összetétele több hetes tárgyalások, az érintett politikások békétlen hétvégéje és egy tárgyalásokkal, felfűtött várakozásokkal túlszűfolt nap végére tett pontot.

Az izgalom a hét végén tetőzött: a toryk valamennyi számításba jövő politikusa igyekezett telefonközvetben maradni, hogy a főnökasszony szükség esetén elérje.

Kína két tükörben

Közelkép Massachussetsből

Látványos incidenssel vette kezdetét hétfőn a Massachussets állambeli Cambridge-ben egy nemzetközi tudóstalálkozó: a Pugwash-konferencia nyitónapján két kínai delegátus kivonult a teremből, mert Andrej Szaharov felszólalásában a pekingi diákmozgalom verbefojtásának elítélésére szólította fel a tanácskozás résztvevőit. A kínai tudósok később azzal vádolták a neves szovjet akadémikust, hogy az úgymond „semmit sem értett meg a kínai ügyekből”, s nem a megfelelő helyet választotta bírálatának elmondására. Szaharov azonban kitartott álláspontja mellett.

A tanácskozáson egyébként harmincnál is több ország 200 tudósa és politikusa vesz részt, hogy az ötnaposra tervezett tanácskozáson a leszerelés és a béke ügyeiről cseréljenek véleményt. A Pugwash-konferen-

ciák létrehozását 1955-ben kezdeményezte Bertrand Russell és Albert Einstein, hogy a világ tudósai így tevékeny részt vállalhassanak a nukleáris háború elleni küzdelemben. A konferencia színhelyül 19 év óta most először választottak egy amerikai várost.

Kína washingtoni nagykövete ezzel egyidőben egy floridai rendezvényen sürgette az Egyesült Államokat, hogy ne avatkozzon be a kínai belügyekbe, ne tegye a helyzetet még bonyolultabbá. Han Hszü beszédében türelme és megértésre szólította fel a washingtoni vezetést, kijelentve: a további gazdasági szankciókkal csak azt érnék el, hogy Kína ismét a korábbi évek elzárkózási politikájára kényszerüljön. Ez volt egyébként a nagykövet első nyilvános reagálása a pekingi diákmegmozdulás leverése óta.

A hétfői nap főleg az újságíróknak kezdődött korán: idejében elfoglalták őrhelyüket a Downing Street 10. előtt, s a jövés-menésből igyekeztek következtetni. A rádió és a televízió ettől kezdve folyamatosan tudósított arról, melyik miniszter, illetve tory politikus mikor érkezik, milyen ábrázattal megy be, illetve jön ki. A következtetések alapja az volt, hogy a nevezetes kapun csak azok léptek be, akiket a kormányfő kértet, s akit nyilván érint a kormányátalakítás. Váratlan volt George Younger távozása a hadügyminisztérium éléről. Pénteken még fogadja Dmitrij Jazov szovjet védelmi minisztert, csak ezután adja át tisztét Tom Kingnek.

A tárcák csereberéje — mert hiszen alig van új miniszter — csak annyiban hozott meglepetést, hogy nagyobb az ártrendezés a vártnál.

Bush elnök levelét megírta

Bush amerikai elnök hétfőn, a Szenátushoz küldött levelében arra figyelmeztetett, hogy amennyiben a honatyák nem hagyják jóvá a „Stealth” (Lopakodó) hadászati bombázóra, a „csillagháborús” fegyverekre, illetve a mozgatható indító állású rakétákra kért összegeket, akkor az aláíratja az amerikai fegyverzetkorlátozási erőfeszítéseket.

Bush levelének időzítése összefügg azzal, hogy a Kong-

Nyers Rezső nem pártütő

Az MSZMP — Le Monde

Nyers Rezső szerint Magyarországon „lehetséges és kívánatos” egy koalíciós kormány létrehozása az első szabad parlamenti választásokat követően. Ezt az MSZMP elnöke a Le Monde című, tekintélyes párizsi napilapnak adott nyilatkozatában fejtette ki.

A vezető magyar politikus leszögezte: az MSZMP a választások után nem fog egyedül kormányozni, de ha egy másik párt kerülne többségbe annak sem lenne érdeke, hogy egyedül alakítson kormányt. Nyers Rezső egy középbal kormánykoalíció létrejöttét tartja a leginkább elképzelhetőnek.

A különböző gazdasági elképzelésekről szólva a pártelnök kifejtette: ellentétek vannak ugyan az MSZMP és az ellenzéki pártok gazdasági programja között, de ezek az

ellentétek nem alapvetőek. Utalt arra is, hogy a gazdasági programokban jelentkeznek a szélsőségek is: míg a szélsőjobb az állami tulajdon teljes felszámolását akarja, addig a szélsőbal a magántulajdon teljes eltörlését tartja célszerűnek — mutatott rá Nyers Rezső hozzáfűzve: „A többi pártal — úgy gondolom — meg lehet találni a megegyezési pontokat”. A pártelnök szerint nem a kapitalizmust, hanem a vegyes gazdaságon alapuló társadalmi demokráciát kell megteremteni Magyarországon.

Bush amerikai elnök közelmúltban tett magyarországi látogatását értékelve Nyers Rezső elmondotta: csaldódt abból, hogy az elnök — kongresszusi felhatalmazás híján — Budapesten nem jelenthette be, hogy az Egyesült Államok hosz-

szabb távra megadja a legnagyobb kereskedelmi kedvezmény elvét Magyarországnak. Kereken cáfolta, hogy Bush a magyar belügyekbe akar beavatkozni.

Az MSZMP elnöke hangsúlyozta: Magyarország a világ-gazdasági folyamatokba kíván integrálódni, nem úgy mint Románia, amely egyre inkább távolodik attól. Nyers Rezső rámutatott: Románia azt szeretné elérni, hogy Magyarország is hozzá hasonlóan cselekedjen, de „az elnök (Ceausescu) előtt leszögeztem: ne várja azt, hogy Magyarország ezt az utat követni fogja”.

Nyers Rezső végezetül hangsúlyozta: Budapest nagyon elégedett lenne, ha olyan intenzív kapcsolatokat építenek ki az NSZK-val, mint amilyenek az NDK tart fenn Bonna-

Hadügyi nagy ügyek

resszus két háza, egyébként szokatlan módon, egy napon kezdte meg a következő pénzügyi évre vonatkozó hadügyi költségvetés vitáját.

Thomas Foley, a Képviselőház elnöke szerint a képviselők arra kérik majd az elnököt, hogy csökkentse a 132 darab B-2-es (Stealth) bombázóra öszszességében kért 70 milliárd dolláros keretet, de a képviselők nem fogják „megölni” a programot.

Bush elnök szerint azért van szükség a kormányzat kéréseinek jóváhagyására, mert így lehet Mihail Gorbacsovot ösztönözni arra, hogy megvalósítsa a megígért katonai csökkentést, s így lehet tovább erősíteni a nukleáris háború valószínűségét csökkentő fegyverzetkorlátozási egyezmények kilátásait.

A levélről függetlenül Bush elnök személyesen is találkozott a Szenátus Hadügyi Bizottságának tagjaival és más

vezető szenátorokkal, hogy támogatást nyerjen „a forradalmian új technológiával megépített forradalmian új gép” számára.

A Szenátusban és a Képviselőházban a vita várhatóan több napig tart, s utána a két ház közös, úgynevezett konferencia bizottságának még ki kell alakítania a két háznak a hadügyi költségvetéssel kapcsolatos közös álláspontját.

Coli a bányász (2.)

— A pesti dolgokról egyelőre nem szívesen beszélek, mert a bajtársak is hallgatnak. Inkább a politikusok nyilatkoznak. De bármennyire is szépítjük a dolgot, ott harc volt. Kemény harcok voltak. Sok halottal mindkét részről. Most a nemzetközi sajtótájékoztatótón Király Béla említette a nagykovácsi esetet. Civilbe, meg orosz katonai egyenruhába öltözött ávosok törbeccsálták az egyetemistákat. Az egész egyetemi zászlóalj csapdába esett. Négy-száz-négy-százötven srác volt a halál torkában. Lekaszabolták volna őket egy szálíg. Úgy tudtuk meg az esetet, hogy sikerült közülni egynek megszöknie. Ő hozta a hírt. Gyerünk dorogi bányászok! Húsz-huszonöt perces kemény csatában sikerült kiszabadítani a fiúkat. Én is megsebesültem. Comblövést kaptam, de nem volt súlyos. Egy orvosgyetemista lány vette ki a lövedéket. Ma is meglátjuk a helye.

— Ha jól tudom, akkor '56 november negyedikén a szovjet csapatok 25 hadosztályt vonultak fel ellenünk, ami legalább százötvenezer embert jelentett, ha nem többet. Aztán a hatalmas erejű és mennyiségű haditechnika. Ahogy emlékszem, a november negyedikén után behozott tankoknak már a

Molotov-koktél, a benzines palack sem ártott. Mindezzel szemben a szabadságharcosok felszerelése gyerekjáték volt.

— Ez így igaz. Például egyáltalán nem volt páncélos elhárító fegyverünk, de azért ezt figyelj meg. Igaz, hogy fázékkal vagy lyukas lábassal nem lehet háborút nyerni, de kis csatát igen.

— Mátyás király óta nem is nyertünk háborút csak csatát.

— Mit csináltak a pesti kölkök? Egy jó nagy lábas két fölére madzagot kötöttek. Az egyik gyerek beállt a kapu alá az utca egyik oldalán, a másik meg a másik oldalon. A lábast aztán szép lassan huzogatták az úton keresztül hol ide, hol oda. Azt hiszed rá mert menni az orosz tank? Nem egyszer láttam magam is, hogy megállt az úton mozgó lábas előtt, aztán visszafordult.

— Ez nagyon szép dolog, de mint magad is mondtad, kevés a győzelemhez. Aki egy kicsit is számolt, könnyen rájöhettek, itt semmi esély az oroszok ellen.

— Ezt tudtuk, de részben bíztunk a nyugati segítségben, másrészt pedig olyan nagy volt a lelkesedés, hogy az leírhatatlan. Most is, ha visszagondolok, tudom, hogy egyetlen egyszer sem foglalkoztam azzal, hogy meghalhatok. Dolgom van és el kell végezni. Vagy például egyikünknek se jutott

eszébe, az, hogy az embereket élelmezni kell. Senki egy konzervet a zsebébe nem dugott. Ahol egy konzerv elfér, ott már elfér egy kézigránát is. Inkább az legyen nálad, mint egy olajoshal. Falusi emberek jöttek Pestre, azok élelmeztek bennünket. Hasonkúszva közelítették meg az állásokat. Hátukon zsák. Benne felszeletelt kenyér, kolbász, sonka, szalonna, hurka. „Éhesek vagyok, fiúk?” — „Á, a fenéket. Már tegnap is ettünk.” Egyik kezé a géppisztolyon, a másik meg a zsákba matat, egy darab kenyér, egy darab hús után. Ezek a jóemberek — fiatal kölyök, bajszos öreg — etettek bennünket.

— Hol voltak a legnagyobb harcok Budapestben?

— Voltak sok helyen. Mi az Éles saroknál harcoltunk a legtöbbet.

— A magyaroknak nagy hátrány volt, hogy az oroszok szemét módon elrabolták Maléter Pál hadügyminisztert és szinte egész vezérkarát. Így nem voltak, nem lehettek kellően összefogva, megszervezve a magyar hadmozdulatok.

— Ti, mint nemzetőrök, mennyire voltak szervezetten harcoló egységek?

— Nekünk Király Béla volt a parancsnokunk, de véleményem szerint neki sem volt teljes áttekintése a nemzetőrség erőit illetően. Így ő sem tudta szervezni a harci feladatokat.

— Akkor inkább, mint mondjuk a 48-as szabadságharc szabadcsapatai, ti is úgy működtek?

— Igen. Ahol legjobban szorult a hurok, oda mentünk. Én a csapattal elhatároztam, hogy nem adjuk meg magunkat sem az oroszoknak, sem a Kádár-huszároknak. Sáríspánál szépen szét is ugrasztottuk egyszer őket. Szóval a pesti harcokat hagyjuk egyelőre. A Pilisbe vonultunk vissza. Ott a gépesített alakulatok nem tudtak szembeszállni velünk, mert olyan terepviszonyok voltak, de a gyalogosokat is visszavertük, mert sokkal jobban ismertük a terepet mint ők. Élelemért a falvakba jártunk le. A pénzt nem fogadták el tőlünk az emberek. Mi, egészen 1956. december hatodikáig fegyverben voltunk. Akkor léptük át az osztrák határt, Mosonmagyaróvár alatt.

— Hogyan vonultatok? Gyalog vagy gépeken? Nem ütköztetek meg senkivel?

— Nem. Például Mosonmagyaróváron, mikor az orosz laktanyához közeledtünk, a tankok bekanyarodtak a kapun. Egyébként megfigyeltem a harcok alatt, hogy az oroszoknál nem volt valami nagy harci kedv. Mondhatnám azt is, hogy félték. Azok az orosz egységek, amelyekben nem voltak ruszki egyenruhába öltözött ávosok, kerültek a harcot. Különböző autókön vonultunk. Ha benzin kellett, akárhova bementünk, kaptunk, sőt még teherautót is adtak.

— Mi lett volna, ha mégis szembe találjátok magatokat

valamilyen harci alakulattal? Ezer orosz körülvesz benneteket és kész.

— Akkor meghalunk. Megfogadtuk, hogy nem adjuk meg magunkat. Végül sikerült átmenünk a határon és az osztrák hatóságok előtt tettük le a fegyvert.

— A határnál tárt kapuval vártak benneteket?

— Nem. A két kiskatonát azt mondta, hogy mehetek, de minket is vigyetek magatokkal, mert ezek után nekünk annyi. Jöttek. Mi különben arra számítottunk, hogy „miuk”. Márciusban újra kezdjük. Azt gondoltuk, hogy akkor majd visszajövünk. A dolgok másként alakultak. Otthon megkezdődtek a megtorlások, mi meg Franciaországba kerültünk. Ott Gácsér főtisztelendő szervezte a magyar ellenállást. Párizsban, az ő védőszármái alá helyeztük magunkat.

Egyszer anyám írt egy levelet, ami miatt majdnem sírva fakadtam. Az volt a levélben, ha még látni akarom élve, akkor jöjjetek haza. Az az igazság, hogy bennem is motoszkált már a gondolat: haza kellene menni. Azért, mert idegenek foglalták el a hazámat, meg azok talpnyalói, azért én legyek hazátlan földönfutó? Úgy döntöttem, megyek. Jelentkeztem Bécsben, a magyar konzulátuson. Derék ember volt az alkalmazott, mert miután elmondta neki, hogy mit csináltam a forradalom alatt, le akart beszélni a hazatérésről. Azt mondta: „Ez az életébe kerülhet”. De én akkor már elszántam magamat. Csehszlovákiába utaztam, Komáromba. Talán

azért, hogy esetleg még meggondolom magamat és onnan visszamehetek. De már megindultam. Gyalog átjöttem a hídon, 1957. április valahányadikán. Természetesen már vártak, de mondanom sem kell, hogy nem az anyám. Letartóztattak és kedvenc városomba, Győrbe vittek. Innen aztán Esztergomba, ahol kimondták rám a fizikai megsemmisítés büntetését. Szegény apám elájult, amikor meghallotta.

— Édesanyádnak nem volt lelkiismeretfurdalása, hogy hazahívott a halálba? Talán nem is találkozott vele a tárgyalásig?

— Nem. Azt hiszem ő föl sem fogta, mit jelent az, hogy fizikai megsemmisítés. Ő kommunista volt. Pártkönyves, már a háború előtt. Minket is abban a szellemben nevelt. Kilencen voltunk testvérek, apámnak sokat kellett dolgozni, hogy a családot eltarthassa. Nem foglalkozott velünk. Kizárólag anyám nevelt minket. Az egyik bátyámat, mikor megalakult az ávó, maga vitte el és beléptette. Másik bátyámat rendőrmegvezetőnek adta. A sógoraim között volt ávos ezredes. Már majdnem én is kommunista lettem. Ötvenhétben abban reménykedtem, hogy ez a díszes rokonság majd valahogy kiszabadít engem. De nem szabadultam ki. Az utolsó percig kitöltöttem a másodfokon kiszabott börtönbüntetést. Anyám teljesen meg hasonlott. Meggyűlölte a kommunistákat. Ki is lépett a pártból.

(folytatjuk)

Feljegyezte: CZS

1989. július 26.

D Á T U M

3

Baján másképpen emlékeznek (I.)

Bobek Károly gyilkos volt, nem forradalmár

„A golyó még itt van a combomban”

folytatás az 1. oldalról

rózsálgas védi. Bogács Géza felesége forró feketével kínál, majd magunkra hagy férjével. Beszélgetőtársamról senki se gondolná, hogy nyugdíjas. Két éve egy súlyos betegség után kordévezeménnyel került nyugdíjba.

— Baja tulajdonképpen csendesen vészelt át az 1956 október és a november eleji napokat. Itt nem voltak utcai lövöldözések, véres atrocitások. Az emberek figyelték a rádiót és várták, hogy mi lesz ebből. Pedig viszonylag sok fegyver volt kint a lakosságnál, mert a műszaki laktanya parancsnoka, Bakos százados, kiosztotta az M-készletet. Csak annak nem volt fegyvere, aki nem akart. Ebből gondunk csak akkor lett, amikor össze kellett szednünk a géppisztolyokat, revolvereket. Sokan nem merték leadni, inkább eldobálták.

— Ez már november közepén volt?

— Igen, de akkor, mondom, rend volt a városban. Engem ugyan a forradalmi bizottság leváltott, de ugyanúgy bejártam a kapitányságra és ténylegesen én voltam a parancsnok. Rendőreinkkel és az akkor puffajkásoknak nevezett, megbízható emberekből toborzott segítőinkkel sikerült fenntartani a rendet. November 9-én este parancsnoki eligazítás után az

ügyeleti szobában ültünk vagy tíz-tizenketten. Arról beszélünk, hogy ki mikor megy haza vacsorázni, mert akkoriban az éjszakákat bent töltöttük. Egyszerre kivágódott az ajtó, berontott egy fiatalember, hátán keresztbe egy géppisztoly, kezében egy másik. „Fel a kezek!” — üvöltötte, de már lőtt is, keresztbe kaszálló mozdulattal akart mindenkit agyonlőni, aki bent volt. Szerencsére gyakorlatlanságból nem szorította le a géppisztoly csövét, így a sorozat egy része a plafonba vágódott. A hozzá legközelebb álló Zeleszkó Benjamin hadnagyot szinte ketté vágta a sorozat, Istókovics Sándor főtörzsrömmestert is több golyó érte, nyomorék lett egész életére, András István hadnagy mindkét kezére megsérült, és engem is három lövés ért.

— Önöknél nem volt fegyver?

— Természetesen volt, de ez néhány másodperc alatt zajlott le. A sötét folyosóról jött a támadó a világos szobába és a sorozat után rögtön visszaugrott, mert valahol ajtót nyitottak a folyosón, és fény vetődött ki. Mint később kiderült, Lőrincz István főtörzsrömmester jött ki, őt is megsebesítette, majd kirohant az épületből.

— Hogy tudott egyáltalán bejutni?

— A kaput akkor állandóan zártuk, nem lehetett csak úgy

bejutni. Cselt alkalmaztak. Bobek két társával együtt ért a kapuhoz. Ketten kísérték, lökdösték a harmadikat, aki feltartott kézzel ment előtűnik. Szerencsésükre amikor odaértek a főkapitánysághoz, a kapuőr, egy idősebb rendőr, aki felismerte, később azonosította őket, éppen az őrsparancsnokot engedte ki. A nyitott kapun belépve ezek rögtön géppisztolyt fogtak a két rendőrré, sakkban tartották őket, amíg Bobek behatolt az épületbe.

— Ott tartottunk, hogy elmenekült...

— A lövöldözésre az épület sarkánál addig nyitott lövegtoronnyal álló szovjet tank is elkezdett géppuskával löni a levegőbe. A tetőt találták, záporoztak a cserepek, a zürzavarban senki sem tudott semmit. Később a kiskatonák elmondták, hogy láttak három alakot kijönni, de nem tudták, hogy a mieink-e, így hagyják elmenni. A vasúti kert bokrai között tűntek el.

— De felismerték őket...

— Mi nem, soha se láttuk előtte őket. A kapuőr ismerte mindhármukat. Miután hozzánk mentőt hívtak, a többi rendőr megpróbálta előkeríteni a támadókat, de azok nem mentek haza a lakásukra. Körözést adtunk ki, Bobek Károlyt később Kaposváron elfogták, de a két társa disszidált. Mi, mint érintettek, nem kapcsolódhat-

tunk be a nyomozásba. A tárgyalás is Kecskeméten volt, az ottani megyei bíróság ítélte halálra Bobek Károlyt.

— Ki is volt tulajdonképpen ez a fiatalember?

— Visszaeső bűnöző. Korábban ült már egyszer három évet, de szabadulása után nem sokkal újra visszakerült a börtönbe. Sátoraljaújhelyről szabadult ki az 1956-os események alatt, ahol éppen hatéves börtönbüntetését töltötte betöréses lopásért és nemi erőszakért.

*

Nagyot hallgatunk a történet után. Dr. Bogács Géza az üres kávécsészét kavargatja. Előbb Zeleszkó hadnagyról kérdezem. Elmondja, a fiatal rendőrtisztet halála után előléptették, megkapta a Munkás-Paraszt Hatalomért emlékérmét, Baján utcát nevezték el róla. És most gyilkosának is kijutott a díszes temetés.

Mégiscsak felteszem a több mint egy órája tartogatott kérdést:

— Ezért lépett ki a pártból?

— Igen — mondja határozottan. — Negyvenkét évig voltam tagja az MSZMP-nek. Egyszer ki is zártak, de a KEB visszaállította a tagságomat.

— Erről mondana többet?

— Új megyei főkapitányunk volt 1957-ben. Sokmindenben nem értettünk egyet, többek közt abban sem, hogy a párt beleszólt konkrét nyomozási ügyekbe is, meghatározva, hogy milyen eredményt kell produkálnunk. Fegyelmet indítottak ellenem, még mielőtt kirúgtak volna a rendőrségtől, önként kiléptem, de a pártvizsgálatot lefolytatták, és fegyelmi úton kizártak a pártból. Fellebbeztem, és a Központi Ellenőrző Bizottság visszahelezett.

— Hol dolgozott akkor?

— Előbb a téglagyárban voltam anyag- és áruforgalmi előadó, később a vendéglátásban dolgoztam, majd a tévészövegek megalakulásakor oda kerültem. Társadalompolitikai titkárhelyettesként mentem tavalay nyugdíjba. Közben huszonegy évig párttitkár voltam.

— És most párton kívüli...

ÚJ NEMZEDÉK

nek csak a gondok maradtak... Egyszóval: ugyanazok.

De hát hallom, olvasom, hogy ez most ÚJ, mint nemzedék és mint szervezet! Vajon miféle új célok, kohézió vagy más tartja össze, vezérli ezt a nem túl nagy létszámú szervezetet? Ezek szerint mégiscsak lehet itt újat mondani (névválasztásnál mindenesetre)... Vagy csak névválasztásnál?

Odahaza főzés közben az egyik képviselőjük rádiónyilat-

kozatának hallatán megáll a fakanál a kezében. „Telefonvonalat létesítünk, bárki elmondhatja, hogy mi a baja... stb.”

Ez jó. Mégegy mesebeli kályhalyuk. Most már aztán bárki elmondhatja — s ha el is mondja, gyanítom, egy vonal nem lesz elég —, hogy hát mi a baja... Nekem már csak egy kérdés maradt: ki fogja végre megoldani a bajokat? Talán az új nemzedék — vagy éppen nagy betűvel — az Új Nemzedék?

Úgy legyen!

Tamási János

(folytatjuk)

TE.

Badacsonyi csúnya csínyek

Ötvenhatban tankkal, ranggal a pincében

Az itt következő interjú alanya — emberileg nagyon is érthető okokból — névtelen kíván maradni. Ez azonban vajmi keveset von le mondanója értékéből, ugyanis jelentősen hozzájárul egy XX. századi magyar megyei politikus arcképének megrajzolásához.

A beszélgetés közreadásával azonban nem csupán e téren remélhetünk előrelépést, hanem úgy is, ha az itt leírtakat bárki cáfoló vagy megerősítő adatokkal, emlékekkel kívánja kiegészíteni. Reméljük, hogy — élve a nyilvánosság adta lehetőséggel — jelentkeznek azok, akiknek hozzáfűznivalójuk van az alábbiakhoz.

*

— Ismeri maga Péter Szigridet?

— Személyesen nem, de tudom, hogy ő volt Tolna megye MSZMP első tükára, jelenleg pedig Szekszárd országgyűlési képviselője.

— Tudja, mit csinált ő ötvenhatban?

— Fogalmam sincs. Miért, maga talán tudja?

— Hogyne tudnám, beosztottja voltam...

— Mint mi?

— Mint harckocsizó. Volt a századparancsnokunk. Tapolcán szolgáltunk, de az egész környéken emlékezhetnek ránk.

— Miért, mi volt a feladatuk?

— Ahogy akkoriban mondták, mi voltunk a rendfenntartó

erők. Tudja, egy tank mégiscsak tekintélyesebb, mint a nyulak a befülledt csizmában.

— Nyulak?

— Hát persze, a lövészek. Szóval, mi a tankokkal jártuk a környéket: Gyulakeszi, Kisapáti, Nemesgulács, Badacsonytördemic, Tomaj, Sajtföld, Kékút — még ma is tudom, merre voltunk, pedig azóta sem merem arra menni.

— Miért, talán lőttek?

— Nem, dehog. Olyan csönd szerintem ott azóta se volt, mint akkor. Nem mertek tenni semmit az emberek, örültek, ha a T-34-es nem taposta szét a disznót vagy a baromfit.

— Ilyen is előfordult?

— Ritkán. Inkább a pincéket kerestük. Először szívesen adták a bort, aztán egyszer-kétszer vettük is. Olcsó volt, mert éppen nem rég szüreteltek, alighogy elforrta a must. Később, ahogy hidegebbre fordult az idő, már pénzünk se nagyon volt.

— Akkor hát bor nélkül maradtak...

— Nem mondhatnám. Péter Szigrid úgy oldotta meg, hogy a parancsnoki tankról ledobatta az üzemanyagot, és a helyükbe boroshordókat, és a helyükbe boroshordókat tetetett. Persze, ritkán voltak azok üresek. Így járőröztünk mindig. Előfordult, hogy slaggal kellett az ő gépebe átszívni a naftát, mert elköboroltunk. Tehettük, senki nem parancsolt akkor nekünk.

— Emlékszik-e olyan esetre, amikor nem adtak bort a gazdáknak?

— Megesett ilyen is. De akkor is egyszerű volt, mert azt mondták, nagy hivatalosan, hogy ellenforradalmárokat keresünk, akik feltehetően éppen abban a pincében bujkálnak. Akkor aztán kinyitattuk. Aki nem tette meg, az ugye, gyanús volt, már csak azért is meg kellett nézni, nem bújtat-e valakit, vagy nem rejteget-e fegyvert. Még mindig jobban járt, mint-ha a tankkal nyitjuk ki az ajtót.

— És találtak valakit vagy valamit?

— Hogy találtunk volna, amikor a határ — alig nyolcvan-száz kilométerre — átjáróház volt. Valamit persze, mindig gyanúsnak láttunk. Leginkább egy-egy hordó bort. Aztán az átszívással se bajlódtunk. Egyszerűen felraktuk, az üreset meg ledobtuk. Az egyik rögtön össze is törött.

— Mit szóltak ehhez az ot-taniak?

— No, mit? Hát mert valaki akkor szólni? Mi ültünk a tankban, nem ő. Jobbnak látták, ha csendben maradnak. Meg aztán kinek is szólhattak volna. Másutt akkoriban a tömegbe lőttek, mi csak a bort vittük el...

— Nem fél attól, hogy egyszer találkozik valamelyik pince gazdájával?

— Én se tettem többet, mint a többiek. Meg aztán ennyi év után... Bár, igaz, engem nem véd a képviselő mentelmi joga, mint az akkori parancsnokunkat. Meg talán nem is nagy ügyek ezek...

Vászoly Imre

Kvázi jó invázió

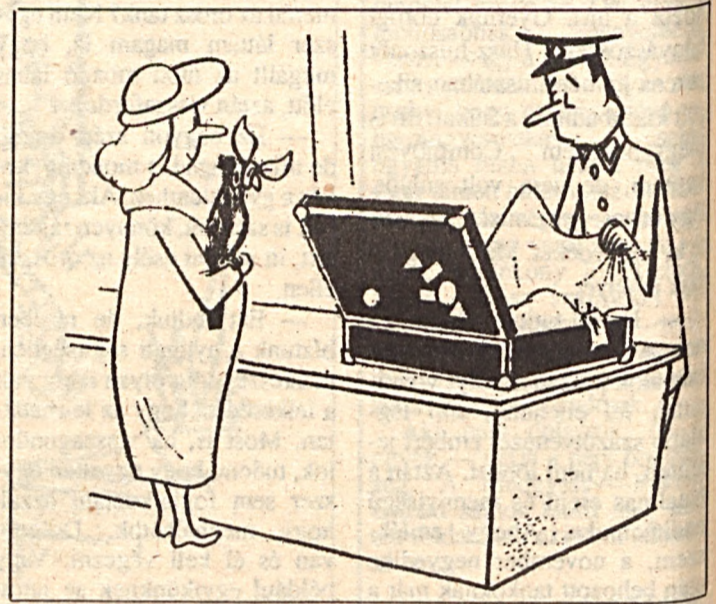
Július igazi idegenforgalmi főszezon, s ezt hűen tükrözik a határforgalmi adatok. A legélénkebb vendégjárás az ország nyugati kapuinál tapasztalható: Hegyeshalomnál és Rajkánál egy-egy hét végén 80—90 ezren lépik át a határt. Ezek az átkelőhelyeken és Sopronnál egyébként hétközben is erős a forgalom, ezért a határőrök és a vámőrök megerősített szolgálatot tartanak. A statisztikai lap eltörlése valamelyest gyorsította az áthaladást, ám a kiemelkedő csúcsok idején óhatatlanul növekszik a várakozási idő.

A külföldi vendégek közül egyre többen keresik fel Vas megyét. Az itteni határátlomások az év eddigi részében több mint másfél millió vendéget fogadtak, 21 százalékkal többet, mint a múlt év első hat hónapjában. Különösen sokan keresik fel a megyét a szomszédos Ausztriából, de többen jönnek az NSZK-ból, Svájc-ból és Hollandiából is. Nagy az érdeklődés a gyógyüdülők iránt; a büki és a sárvári fürdőket eddig csaknem 600 ezren keresték fel. Bükön már készül a fürdő tizedik medencéje, s a Danubius Szálloda és Gyógyüdülő Vállalat svéd partnerekkel rövidesen megkezdí egy korszerű golfpálya építését is. Sárváron a gyógykezelés mellett számtalan kikapcsolódási, sportolási lehetőség: lovaglás, horgászás, vadászat, csónakázás, teniszezés között válogathatnak a vendégek, de van szauna, szolárium, tornaterem is, s rendszeresen rendeznek kulturális műsorokat. Az ország egyik déli kapujának, Rószkének az adatai is jelzik az

idegenforgalom növekedését. Júliusban négyszer annyian lépték át a határt, mint egy évvel korábban. A beutazók csaknem negyven százaléka jugoszláv, őket sorrendben a szovjet, osztrák, görög, bolgár, csehszlovák turisták, valamint az NSZK-ból és az Egyesült Államokból érkező látogatók követik. A magyar kiutazók úticélja elsősorban Görögország, Törökország, valamint a bolgár és a jugoszláv tengerpart.

A statisztikai lap megszűnése óta itt is gyorsabb az útiokmányok kezelése, a várakozási idő csupán 3—4 perc. Csongrád megye másik határátkelőjénél, Nagylakon ugyancsak erősödött a forgalom: július első három hetében a tavalyinál 30 százalékkal több magyar, és 10 százalékkal több román turista lépte át a határt.

A borsodi határátkelőhelyeken egy-egy nyári hét végén 30—40 ezren fordulnak meg. A legnagyobb forgalom Hidasnémetinél bonyolódik le, de várakozni itt sem kell. A legnagyobb számban a lengyelek érkeznek az országba, Sátoraljaújhelyen és Bánrévén pedig a csehszlovák turisták állnak az élen. Komárom megye két határátkelőhelyén az idegenforgalmi főszezon ellenére sincs sorban állás, zavartalan a forgalom. Komáromnál július közepéig 580 ezren lépték át a határt, valamivel kevesebben, mint egy évvel korábban. A tapasztalatok szerint elsősorban a szervezeten utazók száma csökkent. A másik Komárom megyei átkelőhelyen, az Esztergom és Sturovo közötti kompjáraton ugyancsak mérséklődött a forgalom, ott sem kell az utasoknak várakozniuk.

Harkányi piacon

Kapfinger András felvételei

Ha jó a hajó

A „vizek királyai”, a kajak-kenu válogatott tagjai lassan elkezdhetik a visszazárlást, hiszen egy hónap sincs hátra a plovdivi világbajnokságra. Az augusztus 23—27. közötti viadalig azonban még sok víz lefolyik a Dunán, sokat kell lapátolniuk a legjobbaknak. S hogy ki szállhat hajóba a vb-n, az függ a hétfői eredményektől is. Péntektől vasárnapig ugyanis az Ú. Dózsa Urányi János emlékversenyén nem csak a helyezésekért, hanem a világbajnoki kiküldetésért is csatáznak a vízreszállók. (Pénteken 14 órától az előfutamat, szombaton 9 órától az 500, míg vasárnap ismét kilenctől az 1000 méteres döntőt rendezik meg a paksi Atomerőmű pályáján). Az esemény jelentőségéről Fülek András a következőket mondta:

— A második válogatóversenynek, csakúgy, mint a július eleji hasonló viadalnak Fadd-Dombori ad otthont. Bizonyára nagy csatákat lát majd a közönség, hiszen a versenyzőknek ez az utolsó lehetőségük a vb-részvétel kiharcolására. A háromnapos küzdelem után, a hétfői edzőbizottsági ülésen terjeszti elő Vajda Vilmos szövetségi kapitány a vb-jelölt névsorát. Várhatóan 32—35 tagú csapattal szerepelünk a világbajnokságon.

Bizonyára többek helye már biztos az utazólistán!

— Valóban van néhány olyan versenyző vagy egység, amelyik úgynevezett klasszis-védelmet élvez. Hiszen ki kérdőjelezné meg például a szöuli olimpiai bajnokok részvételét? Ez azonban nem jelenti azt, hogy bárkinek is bérelt helye lenne a csapatban. Egy esetleges gyenge eredmény után — de ilyen a „menőkötől” nemigen várható — bárki alatt „meginoghat” a hajó.

Mi a hétfői válogató célja?
— Az első „rosta” óta eltelt négy hét alatt minden versenyző az egyesületében készült, ezért most le kell mérni, milyen formába került a különgyakorlás során. Emellett még néhány hajót „össze kell rakni”. Ez azt jelenti, hogy az idei vb műsorán először szereplő kenuversenyzők 500 és 1000 méteres versengésére kell csapatot találni.

Ezekben a számokban még nincsenek tapasztalatok, az egyes és a kettes hajók eredményei alapján kell összeállítani az egységeket. Szerencsére nincs sérültünk, mindenki ott lesz a pénteki rajtnál, lehet válogatni.

A válogató után menetrend?
— A kijelölt csapattagok augusztus 1-jétől 19-ig Duna-vársányban készülnek spanyol, norvég, osztrák, és első ízben új-zélandi versenyzők társaságában. Augusztus 21-én pedig irány: Plovdiv.

Jó lesz a zalai duó — gyengül a Dunaújváros?

Erősít az Oroszlány — hét új ember Pakson

Az NB II Nyugati csoportjának csapatai a nyári felkészülés felénél tartanak, körtelefonunkkal az időközben bekövetkezett játékosállománybeli változásokat igyekeztünk nyomon követni.

ZTE

A zalai reprezentáns minden erőfeszítésével arra törekszik, hogy úrrá legyen az NB I-ből való kiesés okozta zűrzavaron, mindenekelőtt az ilyenkor óhatatlanul jelentkező mehetnéken. A jelekből ítélve ez sikerül is, hiszen a két ász (a csillagászati összegért sem eladó Kámánt és a legalább három millióért piacra dobható Rózsát) sikerült megtartani. Mint az már ismeretes, az előbbinek 1992-ig érvényes szerződése van, az utóbbi pedig három évre szóló dokumentumra kanyarította alá a nevét. Mint elmondták: tartanak tőle, hogy a fiatal sorköteles tehetségeiket Kovácsot, Szabót, Baloghot (ez utóbbi kettő utánpótlás válogatott) nem tudják megtartani. Elviszik őket katonacsapatokhoz, ami sem nekik, sem pedig a játékosoknak nem igazán jó.

Nagykanizsa

Ami sikerül a ZTE-nek (mármint az, hogy együtt tartás a csapatot), az úgy tűnik a kanizsaiaknak is. A tavalyi bajnokság egyik sikercsapatából három évre szóló szerződést írt alá Csáki, Kepe, két évre köte-

lezte el magát Miklós és Fuisz. Lassan kihűl, vagy már kihűlt a Skublics-ügy is, ugyanis a Videoton, a Vác, a ZTE is gyakorlatilag letett arról, hogy a remek felépítésű kanizsai csapatot megszerezze. Vidos nem kellett a ZTE-nek, így visszatért, Vidóczy pedig próbajátékban van a Haladásnál. Mint azt Baranyai István ügyvezető elnök elmondta, a játékosok megtartása sem volt olcsó mulatság (3 millió forint), de ha azt nézzük, hogy ennyit és ilyen szintű játékosokat még a fenti összeg duplájáért sem tudtak volna vásárolni, akkor anyagilag is jól járt a klub. A szakmai szempontokról nem is beszélve: a Madár-legénység újból megpályázhatja az NB I-et.

Dunaújváros

A másik NB I-ből kiesett csapat, a Dunaújvárosi Kohász háza táján már közel sem rózsás a helyzet. Zsinka (Bp. Honvédhoz), Romanek, Zombori (mindkettő a Váchoz) távozása játékerőben óriási veszteséget jelent. Vajon az értük kapott pénzből tudnak-e hasonló képességű játékosokat hozni, ha egyáltalán erre fordíthatják a milliókat? Halász és Sándor felkerül a juniorból, Varga László visszatért Paksról, a Komló elvinné, de nem annyira, amit kérnek érte. A PMSC-től vett tehetséges játékos, Bojás — akit szintén kölcsönadtak — szeretne Baján

maradni. Ezek után ott a kérdés: vajon az augusztus 20-ai rajt előtt reális célkitűzés lesz-e a Kohásznál újból megcélozni az NB I-et?

Oroszlány

Az első NB II-es évében már majdnem az NB I-be jutott bányászcsapat (az osztályozó visszavágó mérkőzésén, Szombathelyen három perccel a befejezés előtt még NB I-es volt) Lengyelországban „turnézik”, edzőtáborozik, így kevesebb a hivatalos, félhivatalos és „zuhanyhíradó” szintű információ. Annyi már kiszivárgott, hogy Papp Gábor és Grósz távozás gondolatával foglalkozik. Az előbbi a BVSC-hez tart, de érdemben még az eladót nem kereste meg senki. Ambrus Gábor megkapta a külföldi munkavállalási engedélyt, Finnországba szerződik, de amikor ott szünetel a bajnokság, a csapat rendelkezésére áll. Marad Kiszi is, a veszprémi érdeklődési hív alábbhagyott. Evés közben megjött az étvágy, így Oroszlányban már merész álmokat szövögetnek. A sikerredző, Tor-

nyi Barnabás paklijában, noteszében több játékos van, akikkel szeretnének erősíteni. Távollétében a klub egyik vezetője elmondta: tizenegy játékosal állnak tárgyalásban.

Paksi SE

Futball-láz van Pakson, az NB II. egyik újoncánál. Mivel a város történetében először szerepel focicsapat az NB II-ben, így a városatyák engedtek a nyomásnak és megszavazták a csapatnak közel ötmillió forintot, amit a csapat „felfegyverzésére” költhetnek. Hét új játékos került a csapathoz. Akik közül a legnevesebbek és a legnagyobb ígéretek: Kádár (PMSC), Szomor (Bóly), Gracza (Szekszárdi Dózsa). A további névsor: Fábrián (Marcali), Pásztor (Bp. Honvéd), Petrik (Nagykörös), Takács (PMSC). A kapustól a bal szélsőig szinte minden posztra van játékos, így bizakodva várják a rajtot az atomvárosban. A vezetőedző továbbra is Vábró József

—B. Gy.—

Kasparovi sakk-sorok

A kiváló nemzetközi nagymester Adorján András — egykori világbajnokjelölt — könyvet írt a sakkozás tizenharmadik világbajnokáról Kasparovról. Adorján idestova tízéves barátság fűzi a bakui sakkvarázslóhoz, s nem egy párosmérkőzésen — köztük az el-

ső, Karpov elleni világbajnoki döntő is — volt a hivatalos vagy nemhivatalos szkundán-

A könyv nagy érdeme, hogy Adorján felhasználja a bensőséges ismeretségük adta helyzeti előnyt, de nem él vissza az-

1989. július 26.

D Á T U M

5

Svábok kényszermunkán a Donyec mentén 1944—1949.

A vagonajtót és az ablakokat beszegezték

A hazánkban élő német kisebbségek a háború utáni sorsáról a mai nemzedék vajmi keveset tud, de az idősebb generáció is legfeljebb csak annyit, hogy egy részüket a negyvenes évek végén kitelepítették az országból.

Nem esett szó a mai napig azokról a fiatal lányokról és asszonyokról, kiknek tömegeit a Dél-Dunántúli és a Bácska németlakta falvaiból 1944/1945 telén hurcoltak el, s kiknek nagy része soha, másrészt csak 1949-ben tért vissza. Az elhurcolt német ajkú lakosok számát az ún. Bonni Dokumentáció 35000-re, az ott meghaltak számát pedig 11 000 főre becsüli. A témát összefoglaló tanulmány hazánkban ez ideig nem készült, de egy-egy érintett település adatai a még élő, volt elhurcoltak és más szemtanúk vallomásai alapján hitelesen dokumentálhatók.

A front áthaladása utáni helyzet

A tárgyalás alá vont észak-baranyai és dél-tolnai helységeket 1944. november hó 30-án és december hó 1-je között, harci cselekmények nélkül szállták meg az előnyomuló Vörös Hadsereg alakulatai. A többségükben német ajkú falvak lakosai közül a visszavonuló német alakulatokkal

csak elenyésző számú, a lakosság lélekszámának 1—2%-a hagyta el lakóhelyét.

A bonyhádi járás községeiben 1944 végén és 1945 elején a főszolgabíró utasítására dobszó útján felhívták a lakosságot, hogy a kihirdetést követő napon minden 17 és 40 év közötti férfi, valamint minden 17 és 35 év közötti nő, az évszaknak megfelelő ruházatban és két heti élelemmel a járás székhelyén, a bonyhádi gimnáziumban közmunkateljesítés céljából jelentkezni köteles. A járás egyes lakosait Szekszárdra irányították. Tevel községben a kihirdetés 1944. december 30-án, Mucsfa községben pedig január elsején történt. Bonyhád községben nem dobszóval, hanem az előljárási tisztviselője által összeállított névjegyzék alapján a községi rendbiztosok (az előljárási alkalmazottai) értesítették az érintetteket a kirendelésről. Miután a robotra való kirendelés ebben az időszakban mindennapos volt, a lakosság a felhívásnak minden gyanakvás nélkül eleget tett, a mögötte rejlő katasztrófát senki sem sejtette. Különös figyelmet érdemel, hogy a közmunkára kötelezettek kiválogatása hogyan történt. Úgy tűnik, hogy a bonyhádi járás német falvaiban nem tettek különbséget a német lakosság között. Bonyhád községben azonban csak a német

nemzetiségűek kerültek a névsorba. Ezek kiválasztása a községi előljárási tisztviselő népmozgalmi nyilvántartólapok alapján történt. Baranya megye hegyháti járásának jegyzője 1944. december 23-ról 24-re virradó éjjelen Sásd községbe rendelték, ahol az orosz katonai parancsnokságon a németek közmunkára való kirendelésével kapcsolatos tennivalókat ismertették. A rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg, hogy ezen a parancs kihirdetésén közölték-e a jegyzőkkel, hogy az érintetteket a Szovjetunióba hurcolják kényszermunkára. Tény azonban, hogy a kötelezettekkel ezt nem közölték. Tolnában és Baranyában az a hír terjedt el, hogy két heti időtartamra Bácskába viszik kukoricaszedési munkák végzésére a kirendelteteket. A Baranya megyéhez tartozó Bikal községben a lakosság kirendelése során kisebb zűrzavart okozott, amikor kiderült, hogy a falu jegyzője egyes személyek nevét törölte a kötelezettek névsorából. Eljárását — tanúk szerint — azzal indokolta, hogy az evangélikusok „nagyobb” németek voltak, mint a katolikusok, ezért az utóbbiakat mentesítette. Ez az eljárás arra enged következtetni, hogy a bikali jegyző tudhatta, hogy nem csupán két heti tengeriszedés vár az áldozatok-

ra. Majos községben a dobszó útján kihirdetett parancsot, olyan lelkiismeretesen hajtották végre, hogy a korosztályba tartozó szoptatós anyák is bevonultak a gyűjtőhelyre. Őket csak a magyar hatóságok felkérésére közbelépő orosz katonai parancsnok intézkedése nyomán engedték haza. Ennek nyomát még ma is őrzi Majos község születési anyakönyve, melynek bejegyzett lapjait az orosz katonák kitépték a kötetből és magukkal vitték, amikor azzal kísérelték igazolni az érintett anyák születési időpontját.

„Téli utazás” Ukrajnába

Az értesítést követő napokban a kiválogatott németek batyúval a hátukon, ki gyalog, ki ökrösszekéren elindult a gyűjtőtáborokba. Itt orosz katonák várták az érkezőket és betelerelték a kijelölt épületekbe, ahol egyéb lehetőség hiányában a magukkal hozott batyukon töltötték el a várakozási időt. Az előljárási tisztviselő által rekvirált élelmiszerből az ugyancsak erre a célra kirendelt asszonyok naponta egyszer meleg levest készítettek, reggelit és vacsorát a saját batyuból fogyasztották. A tábor csak néhány orosz katonára őrizte és gyakran előfordult, hogy este a sötétség beállta után egyesek kiszöktek és otthon töltötték az éjszakát,

mások a fogyatkozó élelmiszerkészlet feltöltése végett látogattak haza egy-egy éjszakára. A kiszemelt áldozatok jóhiszeműségére, ha nem naivságára vall ez a körülmény, hogy a „szökevények” a következő reggel önként jelentkeztek a gyűjtőtáborban, ahol sokszor az örök „ellenállása” mellett igyekeztek kijelölt szobájukba. Az úticélról semmit sem közöltek, feltételezhető, hogy a magyar hatóságok sem ismerték ezt. A községekben és a gyűjtőtáborokban is tartotta magát az a hír, hogy két hétre a Bácskába viszik az embereket a kukorica betakarítása végett, minthogy ott a harci cselekmények következtében még lábba áll a tengeri. A bonyhádi táborban általános megnyugvást keltett, amikor az odalátogató majosi evangélikus lelkész e hírt erősítette. A gyűjtőtáborokban fogva tartott embereket 1945. január 10-én szekereken Bácskára át Bajára szállították, majd vagonokba rakták őket. Csak ekkor közölte egy ott megjelent orosz ezredes az összeterelt embertömeggel, hogy a Szovjetunióba tart a szállítmány, ahol a háborús károk helyreállítási munkában kell résztvenniük.

Egy-egy marhavagonban általában 30 főt helyeztek el, ahová batyujukat magukkal viheték. Ez egyúttal fekhelyül is szolgált. A betelerés után a vagonokat kívülről lezárták (ajtót és ablakot beszegezték) majd a szállítmányt 1945. január 11-én elindították a szovjet határ irányába. A foglyok az úton ellátásban nem részesültek, a ma-

gokkal hozott élelemmel tartották fenn magukat. A vagonok aajtóját általában naponta egyszer rövid időre kinyitották és vizet nyújtottak be részükre. Igen gyakran előfordult, hogy a napi vízellátás is elmaradt. A vagonok egyik sarkában keréknyílást vágtak, ez szolgált a szükség elvégzésére. Az embertelen körülményekhez járult még a zord téli időjárás, január 22 és 30 között minusz 30 fokra süllyedt a hőmérséklet, mely ellen védelem nem volt. A deportáltak ellátása messze nem volt egységes és az örök önkénynek volt kiszolgáltatva. Volt olyan vagon is, melyet csak az utazás 5. napján, a temesvári pályaudvaron nyitottak ki és csak ekkor jutottak vízhez a foglyok.

A szerelvény 1945. február 2-án érkezett Krivojrog pályaudvarára. Itt egyesítették a már ott várakozó szerelvényekkel. A foglyok száma ekkor megközelítette az 1300 főt. Éjjel 23 órakor érkezett az egyesített szerelvény a munkatáborba. Ez egy kétemeletes romos épület volt, a második emelet teljesen leégve, az épület többi részén az ajtók, ablakok kiégve, a falak vakolatlanok és kormosak. A hálókelyeknek kijelölt helyiségek kényelmének hiányában nem voltak fűthetőek, bennük háromemeletes fapriccszek szolgálták fekhelyül. A tábor igen erős szegeszdróttal volt körülfűrtve.

Czier Miklós — Domokos Ferenc

(folytatás: Kopaszra nyírt sváb lányok a Kaganovics-aknában)

nevű kedves olvasóinkat

Az Anna öszvetségi név, jelentése: (Isten) kegyelme, kellem, báj, vagy (Isten) irtalmas volt.

Védőszentje Anna, Szűz Mária édesanyja, személyéről egy II. századi irat, az úgynevezett Jakab-féle ósevangélium tudósít. Tisztelete a katolikus egyházban nagyon elterjedt, máig elevenen él, a keresztény édesanya jelképe.

Az Anikó az Anna magyar, közelebből erdélyi becézése, védőszentje is azonos a két névnek.

A Nap két: 4.14 órákor
nyugszik: 19.28 órákor
A Hold két: 22.46 órákor
nyugszik: 15.19 órákor

APRÓHIRDETÉS

Háromszobás 64 m² lakás eladó. Szekszárd, Béri B. u. 107. VIII/25. Szoc. pol. igénybevehető. Érdeklődni 17 órától.

Fekvőlámpás Mercedes és 220-as Mercedes motor, külön dugók, hűvellyel együtt eladók. Baja, Szabadság u. 35. Antoni

Eladó Balatonkenesén 92 m²-es gázfűtéses, garázsos OTP-örök-lakás. Cím: Kocsis József Balatonkenese, Mikes K. u. 19/2.

Venni, eladni, cserélni akar? Keresse fel a Szekszárdi Skála Áruház II. emeletén működő ingatlanközvetítő irodát.

Nuszizmus
(Toborzó)

Gyere velem, édes Nusi,
Amit teszek, nem lesz fusi!

Pécsen, a Magyar Néphadsereg Helyőrségi Klubjában (Kossuth Lajos utca) 1989. július 30-ig tart a BORSODI FOTÓMŰVÉSZEK kiállítása, amelyet a fényképezés 150. évfordulójára rendeztek. A kiállítás nyitva naponta 10 órától 18 óráig a kiállítóteremben. A rendezők szerettel várják az érdeklődőket!

Süsük az NSZK vasúton

Szörnyű szörfös ördögök

Új nagyvárosi divat kergeti kétségbeesésbe a nyugatnémet vasúti dolgozóit, a szülőket és a pszichológusokat: az úgynevezett vonatszörf. Először Hamburgban tűnt fel e „hobby”, de már Münchenben is úszik a halálos játékot. Főleg tizenéves fiúk csimpaszkodnak a vonatajtó kapaszkodójába, vagy másznak ki az ablakon, s így vitetik magukat — nem egyszer óránként 120 kilométeres sebességgel, néha csak hajszzalal süvítve el oszlopok és vezetékek mellett. Hamburgban már van halálos áldozat, egy 14 éves lány pedig fejével oly szerencsétlenül súrolt egy oszlopot, hogy azóta is eszméletlen.

A müncheni pályaudvari felügyelőség kommandót állított fel a „vonatszörfösök” lefűlése-

re. Büntetőjogilag az új „kedvtelés” nem üldözendő cselekmény, hacsak nem keletkezik anyagi kár, vagy az utasok közül valaki nem rémül halálra, legfeljebb a potyautazásért lehet büntetni.

Állítólag az első vonatszörfösök potyautasok voltak, Dél-Amerikában: így akarták megtakarítani a jegy árát. Nyugatnémet utazók főként „jó házból való úrifüük”, akik e bizarr módon, merő unalomból ütök el az időt. A pedagógusok, pszichológusok tudományos magyarázattal próbálnak a társadalom alkalmazkodási és teljesítményrendszerére oly erős, hogy a fiatalok vágyának a szélsőségekre, a taposómalom után a szabadság illúziójára.

Somogyi festők a sógoroknál

Dr. Kurt Waldheim osztrák köztársasági elnök nyitotta meg a stájerországi Schladming üdülőhelyen azt a kiállítást, amelyen nyolc somogyi festőművész és szobrászművész mutatkozik be az osztrák közönségnek. Beszédében az elnök meleg szavakkal méltatta a példamutató, jó magyar-osztrák kapcsolatokat és azok értékes részének minősítette a kulturális együttműkö-

dést, az alkotó művészek közvetlen kontaktusait.

A kiállítás, amelynek megnyitását jelen volt dr. Gyenesi István, Somogy megye tanácsának elnöke és Nagy János ausztriai magyar nagykövet is, egyik szép példája a Kaposvár illetve Somogyország és a stájerországi Schladming városa között kialakult kulturális és idegenforgalmi kapcsolatoknak.

Balatoni moziműsor, szerda

Siófok, Május 1.: Volt egyszer egy vadnyugat (17.30), Kertmozi: A halálosztó (21.23); Balatonboglár: No mercy (20.22); Balatonlelle, Fedett kertmozi: A kém, aki szeretett engem (21.23); Balatonföldvár, Fedett kertmozi: Zsoldoskatona (20.30, 22.30); Balatonfenyves, Fedett kertmozi: Nindzsák harca (21.23); Balatonmária, A hekus (19.30); Balatonszárszó, Fedett kertmozi: Vérbeli hajsza (21.23); Balatonszemes, Fedett kertmozi: Magányos zsarú (21.23); Fonyód, Kertmozi: Az istenek fegyverzet (21.23); Zamárdi, Fedett kertmozi: Szellemirtók (21.23).

Az MDF első vidéki irodája

A Magyar Demokrata Fórum megnyitotta első állandó vidéki irodáját Pécsen. A pártaktivisták a hét minden munkanapján ügyeletet tartanak az irodában: tájékoztatást adnak a tagoknak az MDF eseményeiről, információkkal látják el az érdeklődőket, könyveket és sajtótermékeket kínálnak. Az ötven személyt befogadó helyiség alkalmas kisebb tanácskozások, gyűlések és találkozók megrendezésére is. A pécsi centrum a későbbiekben más funkciókat is betölt majd, így ellátja az MDF választási és sajtóirodájának feladatait, továbbá koordinációs központja lehet a helyi ellenzéki erőknek.

Baranya az egyik legerősebb bázisa lett a Magyar Demokrata Fórumnak, amely kilenc helyi szervezettel rendelkezik már. Önálló szervezet működik a megye valamennyi városában: Pécsen, Komlón, Mohácson, Siklóson és Szigetváron, valamint a legnépesebb nagyközségekben: Beremenden, Harkányban, Pécsváradon és

Szentlőrincen. A baranyai MDF-szervezetek munkájuk összehangolására egyeztető tanácsot alakítottak, ez hozta létre a pécsi irodát és alkotta meg az iroda működési irányelveit. Az iroda egyfelől kapcsolatot tart az MDF országos vezetésével, másfelől képviseli megyei szinten az MDF-et.

A Magyar Demokrata Fórum pécsi irodája magára vállalta a megyében működő ellenzéki erők információs és propaganda képviselését és mindaddig, amíg azok nem teremtik meg a saját helyi központjaikat. Így most a FIDESZ, a Független Kisgazda Párt, a Magyarországi Szociáldemokrata Párt és a Szabad Demokraták Szövetsége pécsi-baranyai szervezetei is igénybe veszik az iroda szolgáltatásait. A helyi ellenzéki tömörülés három további tagja a Fi cu noi elnevezésű cigányegyesület (a Tudományos Dolgozók Demokratikus Szakszervezete és a Raoul Wallenberg Egyesület helyi csoportja) ugyancsak segítséget kap a pécsi MDF-irodától.

A hatos lottó nyereményei

A Sportfogadási és Lottóigazgatóság közlése szerint a július havi 6-os lottó nyeremények a nyereményilleték levonása után a következők:

6 találatos 2 db, nyereményük egyenként 3 845 296 forint; 5 plusz 1 találatos 8 db, nyereményük egyenként 320 441 forint; 5 találatos 287 db, nyereményük egyenként 13 398 forint; 4 találatos 13 627 db, nyereményük egyenként 376 forint; 3 találatos 200 552 db, nyereményük egyenként 32 forint.

A közölt adatok nem véglegesek, a nyeremények ellenőrzése még tart.

A nyerőszámok: 3, 13, 15, 28, 36, pótszám: 41.

Gyere,
szere-
ress!

A minap a pécsi Sallai utcában kuncogó miniszoknyás lányok szórólapt nyomat a kezembe. „Tájékoztató” — olvasom elkomolyodva, köszönt a Junitó Utazástervező Szolgáltató és Építő Kft. Munkába jövet-menet is tájékoztódjék az ember, hisz annyi a tudnivaló. Már az első mondatnál karambolozok.

— Pardon, uram, de Ön még nyilván nem tudja...

„A Junitó Partner Klubot azért hoztuk létre, mert tisztában vagyunk azzal, hogy rossz a szexuális egyedüllét, a társnékültség, a szeretethiány.” (?)

Sejteni kezdek valamit, hát tovább betűzők. „Mindannyian tervegyünk vágyakkal és gálákkal egyaránt. Férfiak és Nők” — (ezúttal nagybetűvel) — „méregetik egymást, s nem merik megszólítani a másikat.” Szóval, csupán háttérkérdés az egész. Hogy én eddig erre rá nem jöttem!... Tényleg holig tanul az ember. No, most már csak azt mondja meg nekem valaki, hogy mi a fenét tőri magát az a sok pszichológus meg a többiek a magányosság problematikájának felgöngyölítésén?

A Junitó Klub pofonegyszerű megoldást kínál: „gyere szeress! A Junitó Partner Klubban mindez természetes”.

Aki nem hiszi, járjon utána! „Klubunknak” — (ezúttal két betűvel) — „csak 18 év feletiek és büntetlen előéletűek lehetnek tagjai. A belépni szándékozóknak nyilatkozni kell arról is, hogy semmilyen fertőző betegségben nem szenved, nem elmebeteg, nem alkoholist és nem áll gondnokság alatt.” Hát ennyi. Nesze neked szeretethiány... Az ember csak elnyilatkozza magát — persze bolond lenne megmondani mindent —, befizeti (naná!) a tagdíjat, aztán a pénzéért kielégítheti... A kíváncsiságát is. Hípp-hopp, volt magányosság, nincs magányosság! Nem is kell mindent a véletlenre bízni, hisz ez így több esélyes, mint mondjuk a rókafarok az autóantennán...

Arról nem is szólván, hogy ez a fránya magány pénzt is hoz valakinek a konyhájára. Így esett, hogy egy hétfő délelőtt megint rávezettek az ősi tanulságra, bizony: nincs új a nap (vagy máig) alatt...

T. E.

KOSSUTH RÁDIÓ

8.20: Eco-mix. 8.50: Külpolitikai figyelmű. 9.00—11.00: Napközben. 11.00: Társalgó. 12.45: Törvénykönyv. 13.00: Klasszikusok délidőben. 14.10: A magyar nyelv századai. 14.25: Operasláger. 15.00: A Népzenei Hangos Újság melléklete. 16.00: Tizenhat óra. 16.10: Szívesen hallgattuk. Tolnai Klári szerepeiből. 16.56: Rólunk van szó! 17.00: Könyvetanulmány. 17.25: Ipargazdák. 17.30: Zenélő filmkockák. A tv-ben látott „Egy amerikai Párizsban” c. film zenéje. 18.00: Újraolvasva. Szini Gyula: Profán szerelem. 19.15: Az Ifjúsági Rádió bemutatója. Segesvárnál. Egy diákújság naplója. Sarkadi Imre kisregénye rádióra alkalmazva. 20.20: A külpolitikai rovat műsora. 20.20: Mi a titka? — Réti József művésze. 21.50: Gong. 22.00: Hírvilág. 22.30: Hogyan finanszírozzuk a tudományt? 22.45: Mosolygó árny. Verseit elmondja: Károlyi Amy. 23.00: Régi híres előadóművészek lemezeiből.

PETŐFI RÁDIÓ

8.05: Kölyökrádió. 8.45: Táborelet Jászberényben. 9.05: Idősebbek hullámhossza. 9.50—11.00: Rivaldafényben. 11.05: Világújság. 11.10: Térkép és útravaló. 11.30: Balatonrádió. 12.10: Nóták. 13.05: Sántán kapitány. Cyrano de Bergerac kalandjai. Louis Gellert regénye rádióra alkalmazva. 14.00: A két hegyeken túl. Mesélő Hollywood. Dallos Szilvia útbeszámolója. 14.48: Santo és Johnny együttesének felvételeiből. 15.05: Zenerulett. 17.05—21.00: Nyáriidő. benne: 17.30: Ötödik sebesség. 18.30: Pop-regiszer. 19.05: Garázs. 19.30—kb. 20.30: Albumajánlat. kb. 20.30: Esti kitérőt. 21.05: Indul a baktérház. 21.31: Könyvzene a kenguruk földjéről. 22.07: Rádiószínház. 23.15: A dzsessz története. 23.55—0.14: A Magyar Állami Operaház részűvős kvintettjének felvételeiből.

BARTÓK RÁDIÓ

9.08: Sebestyén János csembalózik. 9.40: A leningrádi Glinka Akadémia

énekara Csajkovszkij kórusokat énekel. 10.00: Haydn: Esz-dúr (Üstdobpergés) szimfónia No. 103. 10.30: Pillanatkép. 10.35: Bellini operáiból. 11.20: Gidon Kremer és Tatjana Gricenko hegedű-duó felvételeiből. 11.43: A Miszkolci Szimfonikus Zenekar hangversenye a Zeneakadémia nagyműtermében. 13.05: Könyvzene Kubából. 14.00: Szimfonikus táncok. 14.30: Zengjen a muzsika! 15.00: Moziárverés — moziárverés? 15.54: Századunk zenéjéből. 16.34: Híres zongorás triók. 17.52: XX. századi operákból. 18.30: A Magyar Rádió szlovák nyelvű nemzetiségi műsora. 19.05: Versenyművek. 20.05: A Magyar Állami Hangverszenekar hangversenye. kb. 21.10: A hangversenyközvetítés folytatása. kb. 22.00: Barokk zene. 22.20: A Magyar Hanglemezgyártó Vállalat díjnyertes lemezeiből. Bartók-művek. 22.51: Kódexek zenéje. Carmina burana.

TV1

9.00: Képiúság. 9.05: Tévé torna nyugdíjasoknak. 9.10—10.50: Szünidei matiné. 10.50: Képiúság. 17.15: Hírek. 17.20: Déli videóújság. 17.30: Hírek szlovák nyelven. 17.35: Horgászszemmel Csongrád megyében. Ismeretterjesztő film. 18.10: Betűreklám. 18.15: Szép magyar táncok. 18.20: Reklám. 18.25: Legyen a vendégem. Rátóczy Róbert műsora. A műsor vendége: Bessenyei Ferenc és Kalmár Magda. 19.00: Műsorajánlat. 19.05: Reklám. 19.10: Esti mese. 19.20: Reklám. 19.25: Közlemények. Műsorajánlat. 19.30: Híradó. 20.00: Reklám. 20.05—20.55: Két arc egy születésnapoz. 20.05: Vers mindenkinél. Robert Burns: John Anderson, szívem John. 20.10: Palotai Boris: Reumavaler. Tévéjáték. 20.55: Reklám. 21.00: Országok, emberek, életek. A császár. Új-zélandi film. 22.25: Híradó 3.

TV2

17.25: Képiúság. 17.35: TV2. 18.00: Telesport. 18.25: Gyerekeknek! 18.46: Torpedó! 19.00: Ha egymásra találunk... Lengyel film. 20.26: TV2.

Rádió, televízió

21.00: Híradó 2. 21.20: TV2. benne: Rockkalapács. 22.00: Küklöpsz. Jugoszláv tévéfilmsorozat. kb. 23.00: TV2. Napzárt.

SKY CHANNEL

6.30: Üzleti hírek. 7.00: DJ Kat Show. 9.30: Panel Pot Pourri. 11.00: Sullivanék. Filmsorozat. 11.30: Skykrónika. 12.30: Gond-fórum. 13.00: Egy másik világ. Amerikai filmsorozat. 13.55: Landscape Channel. 14.50: Vágtató világ. Filmsorozat. 15.45: Szeretni. Filmsorozat. 16.15: The Lucy Show. Vigjátéksorozat. 16.45: Fürtöske. Rajzfilmsorozat. 17.00: Visszazárlás. 18.00: Eurosport. 1.30: Landscape Channel.

SUPER CHANNEL

7.00: Hírek. 7.10: Időjárás. 7.15: Üzleti hírek. 7.45: Hírek. 7.55: Időjárás. 8.00: Egyveleg. 15.30: The Global Chart Show. 16.30: Forró drót. 18.30: Transmission. 19.30: Lenny Henry. A brit komikus műsora. 20.00: Csata a Korall-tengeren. Film. 21.30: Euro-magazin. Hírek, események. 21.50: Világhíradó. 22.00: Burke törvénye. Bűnügyi sorozat. 22.55: Barnaby Jones. Bűnügyi filmsorozat. 0.00: Hírek, időjárás. Egyveleg.

TV5

16.05: Az évszázad menetelése. 18.05: Hírek, időjárás. 18.10: Pihenőidő. 18.30: Vágtató képzelet. 19.00: Számok és betűk. 19.30: A világ állatai. 20.00: Híres hegymászások. 20.50: Jazz In. 21.20: Visszhang. 22.00: Tv-híradó. 22.30: Időjárás. 22.35: Svájc és a háború. Dokumentumfilm. 23.30: Személyiségek. 0.30: Komolyzene. Mozart C-dúr (Linzi) szimfónia. 1.00: műsorzárás.

SAT1

6.00: Jó reggel a SAT1-gyel! 9.00: Hírek, időjárás. 9.05: Műsorelőzetes. 9.10: Lassie. 9.35: Kimba, a fehér oroszlán. 10.00: Hírek, időjárás. 10.05: Közkórház. 10.50: Ötletek termé-

szetbarátoknak. 11.00: Hírek, időjárás. 11.05: Sámson és az inkák kincse. NSZK—olasz western. 13.00: Tévé-tőzde. 14.00: Horoszkóp, műsorelőzetes. 14.05: Niklaas, a flandriai fiú. Japán rajzfilmsorozat. 14.30: Catweazle. Angol ifjúsági sorozat. 14.55: Az aranylövés. 15.05: Közkórház. 15.50: Egészségvédő ötletek. 16.00: Pat és Pataton. Dán vigjátéksorozat. 16.25: Az aranylövés. 16.35: Bonanza. Western-sorozat. 17.25: Piaci ötletek. 17.35: Hírek, időjárás. 17.45: Műsorelőzetes. 17.50: Automan, a szuperdetektív. Kalandfilmsorozat. 18.45: Híradó. 19.00: Szerencsekerek. 19.30: Carson és Carson. Ausztrál családssorozat. 20.25: Időjárás. 20.30: Spencer. Krimisorozat. 21.25: Hírek. 21.30: Minden Anitáért. Amerikai filmvigjáték. 23.10: Hírek, sport, időjárás. 23.20: Vigyázat, magas-feszültség! Krimisorozat. 0.30: Műsorelőzetes.

JUGOSZLÁV TELEVÍZIÓ

1. műsor: 15.00: Oktatóműsor. 15.30: Hírek. 15.40: Rádióprogram. Éjszakai műsor ism. 16.30: Magyar híradó. 17.40: Műsorismertetés. 17.45: Hírek. 17.55: Tv-naptár. 18.05: Számok és betűk. 18.25: Dokumentumműsor. 19.10: Időjárás. 19.13: Hírek külföldi turistáknak. 19.18: Rajzfilm. 19.30: Tv-napló I. 19.53: A mai sport. 20.00: Filmest: Menedék hely és álcázás, majd Veszélyesen élni. Görög játékfilm. 22.35: Tv-napló II. 22.55: Rádióprogram. Éjszakai műsor. Hírek külföldi turistáknak. 0.55: Hírek. 1.00: A csütörtöki műsor ismertetése.

2. műsor: 19.30: Tv-napló. 20.00: Zenei est. 21.30: Hírek. 21.40: Scientia Jugoszlavica. 23.10: A csütörtöki műsor ismertetése.

A Sky Channel, a Super Channel, a TV5 és a SAT1 műsorát részletesen közli a Telehold.

Be várom ebemet...

foto: Kapfinger

Változékony idő várható

A gyakran erősen megnövekvő felhőzetből többfelé, főként a Dunántúlon várható eső, zivatar, helyenként felhőszelek, jégeső. Keleten, északkeleten több órás napsütésre lehet

számítani. A többnyire mérsékelt északkeleti szél zivatarok környezetében átmenetileg viharossá fokozódik. A legmagasabb nappali hőmérséklet szerdán 22, 27 fok között alakul.

Magyar ellenzékiek Londonban

Barátságos beszélgetés britekkel

Az angol parlament elnökénél tett látogatással kezdődött a magyar ellenzéki politikusok angolai látogatása. A küldöttséget a brit külügyminisztérium és a Kelet-Európa intézet hívta meg.

Tagjai: Jeszenszki Géza (Magyar Demokrata Fórum), Krasznai Zoltán (Bajcsy-Zsilinszky Endre Baráti Társaság), Lukács Miklós (Kereszténydemokrata Néppárt), Rajk László (Szabad Demokraták Szövetsége), Ravasz Károly (Független Kisgazda Párt), Tirts Tamás és Vágvölgyi András (Fidesz), Varga Csaba (Magyar Néppárt), Vidos Tibor (TDDSZ), valamint Király Zoltán képviselő és Ruttner

György szociáldemokrata ügyvéd.

A küldöttség látogatást tett a parlament mindkét házában, ahol fogadta őket Bernard Weatherill, a parlament elnöke. A barátságos beszélgetésen a brit parlament évszázados működéséről, az abból levonható és Magyarországon is megfontolásra érdemes tapasztalatokról, a demokrácia hagyományairól volt szó. A magyar ellenzéki politikusok a következő napokban valamennyi brit politikai párt működését tanulmányozni fogják, ismerkednek a közvéleményformálás angolai gyakorlatával, s fogadják őket William Waldegrave külügyi államminiszter is.

Nem súlyos üzemzavar?

Bányaomlás a Mecsekben

Kőzetomlás történt a hétfő esti műszakban a Mecseki Szénbányák István aknájának hatodik szintjén, a hatos telep nyugati fejtésében. Jövesztés közben leszakadt a föld alatti munkahely „mennyezetét” alkotó fote egy darabja, s több mint ötméter hosszúságban magával sodorta a fabiztosítás elemeit is. A fejtésben dolgozó 19 bányász közül csak ketten sérültek meg súlyosan, a többiek időben kimenekültek.

Györkő János vájár több mint egy órát töltött az omlás

fogságában, mert beszorult a lába, eltört a combja és a bokája. Nagy Tibor csapatvezető vájár bordatörést szenvedett az omlásnál.

A sérülteket a Pécsi Honvéd Kórházban ápolják, a baleseti osztály ügyeletes orvosának közlése szerint állapotuk kedden már kielégítő volt. A Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség az első helyszíni szemle alapján nem minősítette az omlást súlyos üzemzavarnak. A munkahelyet kedd délutánra helyreállították.

Holnapi

számunkból

megtudhatják,

hogy ki és miért

neheztel

Déry Tiborra.

Grúzia gondjai

Rusztaveli úzött népe

Tbiliszből hétfőn mintegy 18 ezer ember tüntetett az abháziai események miatt. A város központjában harminc egyetemista ülősztrájkot folytat, s hárman közülük éhség-sztrájkba kezdtek követelve Grúzia teljes önállóságát. Csubari grúz faluban a zugdidi börtönből a múlt héten kiszabadult rabok egyike két társával agyonlőtt egy rendőrt, egy másikat pedig megsebesített. Ezzel huszonegyre nőtt a halálos áldozatok száma. Nyugat-Grúziában ismeretlen tettesek megtámadták a bordzsumi és kedai rendőrőrsöket, de nem sikerült fegyverhez jutniuk. Kedden a sikertelen támadás után a vadász-fegyvereket árusító boltba törtek be, ahonnan viszont nagy mennyiségű lőszert zsákmányoltak.

Továbbra is feszült a helyzet az Abház Autonóm Köztar-

saság területén. Aggasztó, hogy a villongások kezdete óta 5500 fegyver került a lakosság birtokába és eddig mindössze 744-et sikerült a hatóságoknak elkobozni. Az ipari üzemek csaknem felében kedden is a munka és továbbra is szünetelt tömegközlekedés. Szuhumiban, a fővárosban az üzletek többsége nyitva van, megindult a tömegközlekedés.

A vasutasztrájk végeztével kedd reggelig elindítottak tűzszemélyvonatot és egy postavonatot, viszont a környező államokhoz az egyhetes sztrájk alatt számos tehervonat torlódott össze. Működik a szuhumi repülőtér. De Tbiliszből csak azokat engedik felszállni a Szuhumiba induló gépekre, akik hivatalos kiküldetésbe mennek, vagy ott laknak, illetve a családjukat kívánják kitélepíteni.

Üzenet Madridba

Nemcsak Dubcek drukkol

A prágai tavasz idején kidolgozott elvek nagy része hasonlít a mai szovjet vezetés által meghirdetett irányvonalhoz; az 1968-as prágai katonai beavatkozás visszavetette az országot — fejtette ki egyebek között Alexander Dubcek volt csehszlovák pártvezető abban az üzenetében, amelyet a szovjet peresztrojka értékelésével foglalkozó, Madrid közelében zajló nemzetközi tanácskozással résztvevőkhöz intézett. Dubcek maga nem utazhatott Spanyolországba, mert a csehszlovák hatóságok megtagadták tőle a kiutazási engedélyt. A „prágai tavasz” főszereplője levélben leszögezi: az akkori csehszlovák vezetés politikáját még ma is reális, életképes alternatívának tekinti egy új, erőszakmen-

tes szocialista mozgalom útján. Az 1968-as katonai beavatkozás erőszakos módon semmisítette meg az akkori vezetés „reformer politikáját”.

A levél szerzője alapvetően kedvező képet fest a szovjet peresztrojkról. „Ne legyünk türelmetlenek és elhamarkodottak a szovjetunióbeli mélyreható átalakulások megítélésében” — írta Dubcek, és felhívta a figyelmet arra is, hogy a nyugati országokra nagy felelősség hárul e „bonyolult és fájdalmas” folyamat sikerét illetően. Alexander Dubcek lényegében a gorbacsovi politika legfőbb elvei mellett foglalt állást, amikor üzenetében hitet tett az európai népek békés egymás mellett élése, a közös európai ház megeremtése mellett.

Tárgyalások Gorbacsovval

Nyers Rezső, a hídverő?

Nyers Rezső, Grósz Károly és Mihail Gorbacsov keddi moszkvai tárgyalásán egyebek között megállapodott arról, hogy folytatódna a megbeszélések a Magyarországon állomásozó szovjet csapatok további kivonásáról.

Az MSZMP két vezetője és az SZKP KB főtitkára két órán át tartott rendkívül kötetlen, baráti légkörű tárgyalásról Nyers Rezső és Grósz Károly tanácsadói tájékoztatták a magyar újságírókat.

Mint elmondták, Mihail Gorbacsov vázolta magyar tárgyalópartnereinek a szovjet belpolitikai helyzet időszerű kérdéseit, így a többi között kitért az országban kibontakozott sztrájkhullám következményeire is. Nyers Rezső röviden szólt a pártkongresszus előkészületeiről, arról, hogy az MSZMP legfelsőbb fórumán a pártban létrejött platformok ismerése mellett egyfajta gondolati, cselekvési egységet szeretnének teremteni.

A megbeszélésen a tárgyalófelek szóltak arról, hogy komoly gondok vannak a KGST működésével és úgy foglaltak állást, hogy csak akkor szükséges magas szintű KGST-értekezletet tartani, amikor valamennyi résztvevőnek konkrét

mondanivalója lesz a továbblépés lehetőségeiről. Szovjet és magyar részről egyaránt törekedni fognak az együttműködés újszerű megközelítésére. Mindkét fél hangsúlyozta, hogy a Szovjetunióban és Magyarországon minden gond ellenére határozottan kívánnak előrehaladni a peresztrojka, illetve a demokratizálás útján. A meglévő nehézségek nem állíthatják meg e folyamatokat.

Egyetértettek abban, hogy a tulajdonviszonyok terén sokkal nagyobb változtatásra, nagyobb szabadságokra van szükség. Szovjet részről is hangsúlyozták a vállalati önállóság és a vállalatok közti kapcsolatos kiterjesztésének fontosságát, a tölkemozgás ösztönzését. Ugyancsak rámutattak a szocialista országok technológia-megújulásának szükségességére és az ebben való nyugati részvétel lehetőségeire. Egyetértettek abban, hogy hasznos lenne magyar, szovjet és valamely nyugati fél részvételével közös vállalkozásokat indítani.

Mihail Gorbacsov megkérdezte a magyar pártvezetőktől: merre orientálódik Magyarország, Kelet vagy Nyugat felé? Nyers Rezső válasza szerint hazánk egyfajta híd szerepet

kíván betölteni, változatlanul fontosnak tekinti a szocialista régiót, de a szocialista kapcsolatrendszerben lévő feladataikat sem tudjuk ellátni a tőkés gazdasággal kialakított kapcsolatok fejlesztése nélkül. Mint fogalmazott: kétpiácos koncepcióban gondolkodunk, s ehhez népi támogatás van Magyarországon.

Mindkét fél közös véleménye volt, hogy a pénzügyi intézményekkel kialakított szoros kapcsolatok nem feltétlenül jelentik a nemzeti önállóság feladását, függőségi helyzet kialakulását, s minden ország saját adottságainak megfelelően dönti el a bekapcsolódás mértékét.

A magyar—szovjet kapcsolatokat áttekintve a tárgyalásokon megfogalmazódott: mindkét fél törekszik a kapcsolatok fejlesztésére, a politika, gazdaság és a monetáris kapcsolatok terén egyaránt. Az együttműködés fejlesztéséhez jó alapot teremt, hogy a két párt lényegében azonos módon ítéli meg a szocialista társadalom megújításának kérdéseit. Az MSZMP támogatja a peresztrojka politikáját, a szovjet párt pedig nagyfokú megértést tanúsít a magyar politika iránt. Segíti az együttműködés fejlesztését az

is, hogy azonosan gondolkodunk a nemzetközi élet időszerű kérdéseiről is. Magyarország számára nagy segítséget jelent a Szovjetunió folytat, különösen Európában.

A kétoldalú gazdasági kapcsolatokat keretében a magyar fél az ősz folyamán átadja azokat a konkrét elképzeléseket, amelyek a gazdasági kapcsolatok megújítására, elsősorban az elszámolási rendszer átalakítására, a részleges konvertibilitás bevezetésére vonatkoznak. Mint ismeretes, erről Grósz Károly márciusi moszkvai látogatásán született elvi megállapodás. A konkrét szakértői munka azóta megkezdődött, s őszre várható ennek első konkrét eredményei.

Grósz Károly kifejtette a szovjet pártvezetőnek, hogy az MSZMP nagyra értékeli azt, ahogyan a Szovjetunióban, Kárpátján segítséget nyújtanak az ott élő magyarság kultúrájának, nemzeti identitásának megőrzéséhez. Az eszmecserén szóba került a Magyarországon állomásozó szovjet csapatok kérdése is. Megállapodtak arról, hogy folytatják a tárgyalásokat a csapatok további kivonásáról, összhangban a leszerelési folyamattal és az erről folyó bécsi tárgyalásokkal.

Új szelek a kukák körül

A kukázokkal soha sem volt bajom, esetleg akkor, ha a szemetesedény tartalmát szanaszét szórták a környéken. Ők azok, akik a kukásautó érkezése előtt a még használható háztartási hulladékot — ha nem is központilag irányítottan, de úgy tűnik, szervezeten — összegyűjtik, valahol hasznosítják.

Így tevékenységük még hasznosnak is mondható. Lakóhelyünk környékén is rendszeres látogatói ezek a barna bőrű, nem is mindig felnőt emberek, így volt alkalmam megfigyelni munkájukat. Látam olyanokat, akik kis szatyorral, mások „motorizálva”, egy talán színién személtől előszedett gyermekkoscival indultak gyűjtő körútra.

Am az utóbbi időben vagy a szemét lett több, vagy egyre többet minősítenek még használhatóbbnak, mert néhány napja lovaskocsival jön egy gyűjtőcsapat. Átforgatják a szemeteskukát és kocsiszám viszik a még hasznost.

Eltűnődöm. Mi jöhet még? Vonat, helikopter, vagy mindenesztül viszik el a kukát?

A Dátum Lap- és Könyvkiadó Rt. napilapja. Főszerkesztő Bába Iván. Főszerkesztő-helyettesek: Czákó Sándor és dr. Tóth Gábor. Külföldi tudósítók: Szalai Attila (Varsó), Zirkuli Péter (Párizs) és Vig József (Toronto). Munkatársak: Bálint György, dr. Böröcz István, Gadó György, Kapfinger András, Gyóffy Árpád, Mátyás Mónika, Mészáros Tamás, Tamási János, dr. Tóth Edit, Veress Éva, V. Horváth Mária, Wágner Dezső. Kiadja a Dátum Lap- és Könyvkiadó Rt. Felelős kiadó: Földi István ügyvezető igazgató. Székhely: Babits Kiadó. Felelős vezető: dr. Károly István. Szerkesztőség és kiadóhivatal: 7100 Szekszárd, Bajcsy-Zsilinszky u. 7. Tel.: 16-277. Nyomja a Szekszárdi Nyomda Vállalat. Szekszárd, Széchenyi u. 46. Tel.: 11-422. Felelős vezető: Benizs Sándor igazgató. Terjeszti a Magyar Posta. Elfizethető bármelyik hírlapkiadópostahivatalnál, a kézbesítőnél, a Posta hírlapüzleteiben és a hírlapkiadói és lapellátási irodáknál (HELIR), Budapest XIII., Lehel u. 10/A. 1900. közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámmal. Elfizetési díj egy hónapra 115,— Ft, negyedévre 345,— Ft, fél évre 690,— Ft, egy évre 1.380,— Ft. Indexszám: III/PNL/31/TO/1989 ISSN szám: 0864—9170